

SEKTOR
HIRANO

JAN KOTOUČ

TRISTANSKÁ
OBČANSKÁ VÁLKA

FANTOM
2022 PRINT

Copyright © 2022 Jan Kotouč
Cover © Petr Willert

ISBN 978-80-7594-107-7

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

„Občanská válka na planetě Tristan v Kolonizovaném prostoru pokračuje už druhým měsícem. Jednotky loajalistů jsou stále více vytlačovány ze Severního kontinentu planety na jih a podle posledních zpráv povstalci ovládli město Marianne, největší průmyslové centrum na Tristanu. Vůdce vzbouřenců maršál Frost prohlásil, že nyní už je jen otázkou času, než bude definitivně zlomen odpor loajalistů, a na jeho stranu se přidaly téměř dvě třetiny planetární armády. Vrchní velitel Astonských ozbrojených sil admirál Robert Mazarov uvedl, že loajalisté utrpěli největší ránu, když Frostovi lidé zničili hlavní město Tristanu nukleárním úderem a zabili velkovévodu Triana a více než polovinu jeho vládnoucích oligarchů. Podle Mazarova tento krutý čin definitivně podlomil morálku loajalistických jednotek. Navíc nový velkovévoda Gawain není zdaleka tak populární jako jeho zesnulý strýc.

Obranná aliance se dnes usnesla, že na Tristan bude vyslána spojenecká flotila, která pomůže legitimní vládě Tristanu proti povstalcům. Nicméně Ballingtonské společenství prosadilo dodatek o tom, že intervenční flotila má být složena pouze z dobrovolníků, s odůvodněním, že Tristan je suverénní stát, se kterým neměla Obranná aliance – ani žádný z jejích členských států – uzavřenou žádnou předchozí spojeneckou smlouvu. Podle Ballingtonu se nemůže po vojácích požadovat, aby šli proti své vůli bránit cizí zemi. Astonská unie, Sinaj a Tarnów byly nakonec nuceny ustoupit a tento dodatek přijmout. Nyní Aliance debatuje nad počtem jednotek, které pro tristanskou operaci uvolní.

Ze Sinaje: Na celé planetě vládou silné emoce v souvislosti se situací na Tristanu. Zvláště potom, co kasimírský císař Drakos I. otevřeně slíbil materiální pomoc maršálu Frostovi v jeho, cituji, ‚boji za lepší zítřky‘. Jakousi národní manifestací se na Sinaji stal pohřeb generála Sáry Larsové. Podle posledních zpráv se v hlavním městě na pohřeb sešly více než dva miliony lidí a téměř osmdesát procent planety sledovalo smuteční průvod v přímém přenosu. Pohřbu se účastnili všichni členové sinajské vládní rady a rovněž všichni členové vrchního velení ozbrojených sil. Rakev nesl generál Edgar Attel,

současný vrchní velitel Sinajských ozbrojených sil, generálmajor Natan Savir, proslavený operacemi proti Hunům, generálmajor Ervina Talová, bývalá první...“

„To stačí, vypněte to.“

Videozáznam ženy čtoucí zprávy se zastavil a velký monitor potemněl. Místnost se začala pomalu osvětlovat a pět lidí sedících za stolem tvaru písme V instinktivně přivřelo oči, než si přivykli světlu.

Několik sekund panovalo ticho a potom se muž v polstrovaném křesle v čele stolu otočil od velkého monitoru a změřil si pohledem ostatní přítomné.

„Jak je tento záznam starý?“ zeptal se Drakos I., hlava Kasimírského císařství.

„Vysílalo se to na astonském hlavním světě Simeralu před devíti dny, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla Anna Stackowitzová, jež stála v čele Císařského direktorátu – všudypřítomných očí a uší Kasimiru. „Nadsvětelná sonda sem zprávu dopravila před dvěma hodinami.“

Císař přikývl. „Zdá se, že vstup Ballingtonského společenství do Obranné aliance může oproti původnímu předpokladu skýtat jisté výhody.“ Zasmál se. „Intervenční jednotka složená z dobrovolníků! Kdyby si tohle Ballingtoňané nevyžádali, může Aliance vyslat operační svaz během několika dnů. Ale takhle jim bude příprava trvat možná i několik měsíců!“

„Souhlasím, Vaše Veličenstvo,“ řekl velkoadmirál Richard Neufeld, vrchní velitel Kasimírského loďstva. „Nícméně musíme si uvědomit, že nebylo rozhodnuto, kolik lodí a pozemní techniky Obranná aliance na Tristan nakonec nasadí. Jde mi hlavně o válečné lodě. Kdyby nasadili moc velkou sílu, tak může být druhá fáze operace Trója ohrožena.“

„Myslím, že jste příliš pesimistický, Richarde,“ chlácholil ho maršál Patris Steward, vrchní velitel Kasimírské armády. „Ta jejich Obranná aliance se už jednou dobrovolně střelila do nohy, když souhlasila s nasazením dobrovolníků. Myslím, že nehrozí, že by nasadili příliš mnoho válečných lodí. Zvláště když Ballingtonské společenství podle všeho chce hrát na opatrnost. A Astonská unie koneckonců také.“

Neufeld si Stewarda změřil pohledem. Steward byl kompetentní důstojník, ale jeho zkušenosti byly převážně štábní a na rozdíl od Neufelda nikdy nevelel v boji a nezískal tolik vyznamenání. Navíc v éře mezihvězdného válečnictví bylo loďstvo důležitější složkou než pozemní armáda. Tato fakta způsobovala, že Steward Neufelda viděl jako svého vždy úspěšnějšího konkurenta. Situaci nepomáhal ani fakt, že Steward byl rodák přímo z Kasimiru, kdežto Neufeld pocházel z dceřiné kolonie Basilika, a přesto byl ve své práci úspěšnější a lepší než Steward. A co bylo horší, císař si tohle všechno *uvědomoval*. To vše dohromady zaručovalo, že z nich přátelé asi nikdy nebudou.

No, s tím se dokážu smířit, pomyslel si Neufeld. Ale ať se císaři nesnaží namluvit nesmysly!

„Nesmíme spoléhat na to, že kvůli opatrnosti Ballingtonu Obranná aliance nepošle dostatek lodí. Obávám se, že i jeden nebo dva bitevní křižníky by mohly naši operaci ohrozit. Astonská unie se možná pod novým vedením kloní k opatrnosti, ale pořád tu máme Sinaj. Sinajci mají sice mnohem menší loďstvo, ale myslím, že v současné politické situaci pro operaci Trója představují největší hrozbu právě oni. Astonský prezident Petersen bude chtít být co nejopatrnější – hlavně potom, co jeho předchůdce málem vyvolal válku kvůli soustavě Argonaut.“

Steward se tvářil nadále skepticky, ale bylo vidět, že císař s Neufeldovou analýzou souhlasí. Před šesti lety se Astoňané a Ballingtoňané dostali do přestřelky v soustavě Argonaut, která málem vyústila ve válku mezi oběma státy. Největší vinu na té události nesl právě tehdejší astonský prezident Wanderberg. Tato nerozvážnost ho nakonec stála politickou kariéru a způsobila pád celé vlády a předčasné volby. Petersen rozhodně nebude chtít opakovat chyby svého předchůdce, a tak bylo velice pravděpodobné, že bude v případě Tristanu postupovat opatrně. Tato opatrnost ho velice omezovala.

A tatáž opatrnost byla ku prospěchu Kasimiru. Stejně jako mu byla ku prospěchu ukvapenost Petersenova předchůdce.

Nicméně pořád tu zůstávala Sinaj – a samozřejmě Tarnów, ale ten byl ještě slabší než Sinaj – a bylo nutné ji pro nadcházející operaci nějak elegantně zneškodnit.

„Máte pravdu, Richarde,“ pochválil ho nakonec císař. „Co tedy navrhuje?“

Neufeld s odpovědí chvíli váhal. Nápad se mu v hlavě převracel už nějakou dobu, ale bylo třeba jej správně zformulovat.

„Sinaj má jednu velkou slabinu, má pouze jedinou obydlenu planetu – těžařské základny nelze počítat. A to je činí zranitelnými. Astoňané, Ballingtoňané, a dokonce i my bychom dokázali přežít ztrátu jedné nebo i dvou planet. Sinaj tu možnost nemá. A její loďstvo je vyčerpáno po válce s Huny, a ač by rádi, tak prostě nemají dost lodí, aby se ubránili většímu útoku. Ostatně s obranou Sinaje pomáhá astonská operační skupina.“

Prostě a jednoduše, kritická důležitost Sinaje váže k jejich planetě víc obranných sil než kupříkladu k jednotlivým planetám Astonské unie. Proto navrhuji poslat depeši admirálu Bezosové, aby se s druhou flotilou přemístila na Xerxes a provedla tam ‚neplánované cvičení‘.“

Nastalo ticho. Xerxes byla kasimírská planeta nacházející se pro loď velikosti bitevního křižníku pouhých sedm dní letu od Sinaje. A dva dny letu od nejbližší sinajské těžařské základny. Druhá flotila admirála Miny Bezosové se skládala ze dvou operačních svazů a disponovala šestařiceti bitevními křižníky, což bylo skoro tolik, jako mělo celé Sinajské loďstvo.

„Nevyprovokuje to Sinajce naopak k ještě většímu nasazení proti Tristanu?“ zeptala se Stackowitzová.

„Nikoliv. Jak jsem řekl, Sinajci musejí bránit hlavní svět. Sice jsou známi svou ochotou riskovat, ale v tomto případě si *dovolit* riskovat nemohou. I ve válce s Kasimírskou federací se pustili do protiútoků teprve potom, co byla zaručena bezpečnost jejich domovského světa. Cvičení naší flotily tak blízko jejich území si nebudou moci dovolit ignorovat. My budeme samozřejmě otevřeně prohlašovat, že se jedná pouze o neplánované cvičení, a vlastně to bude pravda. Ale to na jejich reakci nic nezmění.“

Stackowitzová pomalu přikývla, Steward se stále tvářil skepticky, ale bylo vidět, že i on v tom vidí jistou logiku. Nakonec se ozval císař.

„Máte pravdu, Richarde. Máte pravdu. Jakmile schůze skončí, pošlete admirálu Bezosové příslušné rozkazy.“

„Jistě, Vaše Veličenstvo.“

„A možná bychom mohli i v celém loďstvu vyhlásit zvýšenou pohotovost,“ dodal císař a na jeho tváři se objevil šibalský úsměv. „Zahraniční média a velvyslanectví si toho nepochybně všimnou. My samozřejmě prohlásíme, že jde jen o rutinní zkoušku bojové připravenosti. Klidně to můžeme oznámit *dopředu*. Potom to už jen stačí nechat na fantazii našich protivníků.“

„To je brilantní plán, Vaše Veličenstvo,“ pronesl Steward obdivně a Neufeld se zamračil. Teď, když byl jeho plán posvěcen císařem, jej Steward rázem začne nadšeně podporovat.

No, aspoň je to kompetentní vlezdoprdelka, proto ho nejspíš císař také trpí. Ve svém oboru je dobrý.

„Dobrá, takže tuto záležitost bychom měli vyřešenou,“ prohlásil císař a naznačil tak, že téma je uzavřeno. Potom obrátil svou pozornost na Stewarda. „A jak to vypadá s našimi dodávkami na Tristan, Patrisi?“

„První transportéry už odletěly,“ řekl Steward. „Dodáváme jim deset tisíc pušek, pět set raketometů a tři sta protiletadlových odpalovačů střel Seeker. Se zásobami také letí třicet armádních důstojníků a tři sta poddůstojníků, kteří Frostovy vojáky vycvičí s novými zbraněmi. Ale byl bych rád, kdybychom mohli poskytnout větší pomoc. Ideálně v podobě několika pěších divízi.“

„Vždyť víte, že to takhle nejde, Patrisi,“ odvětil císař. Mluvil vlídně, nicméně to byl tón člověka, který se už po několikáté opakuje a začíná ho to unavovat. „Musíme působit hlavně jako psychologická podpora. Kdybychom Frostovi okamžitě poskytli plnou vojenskou pomoc, bude to z naší strany vypadat jako příliš agresivní postup. Nenápadná podpora, takřkajíc zpoza opony, bude v tomto případě našim účelům vyhovovat mnohem víc.“

„Nemluvě o tom, že když my budeme poskytovat pouze pušky a vojenské poradce, zatímco Astoňané, Sinajci a zbytek Obranné aliance nasadí své vojáky a válečné lodě, tak my budeme vypadat jako ta umírněnější strana,“ prohlá-

silu Stackowitzová. „My se budeme před mezinárodními médii jevit jako ti rozumní, kteří se otevřeně nepletou do záležitostí neutrální planety.“

„Ano a až Frostovi poskytneme hlavní pomoc, nesmí to jít vystopovat k nám,“ dodal císař a podíval se na páteho člověka v místnosti, který dosud nepromluvil. „Doktore Duncane? Jak si stojí projekt Labrador?“

Doktor Antal Duncan, bývalý člen Agentury pro mimozemské styky, jenž dal před necelým rokem výpověď, aby se mohl plně věnovat své práci pro Kasimír a projekt Labrador, odpověděl velmi ochotně.

„Jak víte, první transportéry již dorazily do laboratoře na měsíci Tomsku a zahájily nakládání. Domnívám se, že první konvoj bude moci vyrazit na Tristan za tři týdny.“

Neufeld neměl Duncana příliš v lásce. Vlastně ho neměl v lásce vůbec. Případal mu jako ten typ šíleného vědce, který nade vše miluje svou práci a je mu jedno, pro koho ji vykonává. Možná mu křivdil, koneckonců Duncan byl rodilý Kasimířan, jehož původ šel vypátrat až k prvním kolonistům v sektoru Hirano. Ale to neznamenalo, že by císařství miloval. Prostě mu dalo možnost se vyřadit. Na rozdíl od všech ostatních civilizovaných států.

No, jak se říká: Je to sice parchant, ale aspoň je to náš parchant. Kvůli tomu ho ale nezačnu milovat.

„A osobně bych se na místo chtěl přesunout co nejdříve,“ pokračoval Duncan. „Instalace klíčových komponentů projektu Labrador je natolik kritická, že bych na to raději dohlížel od začátku osobně.“

„S tím se počítá,“ ujistil ho císař. „Vyšleme vás na Tristan v nejbližších týdnech. Spolu s kapitánem Sandhím a jedním agentem Direktorátu.“ Otočil se na Stackowitzovou. „Máte už pro nás jméno, Anno?“

„Mám, Vaše Veličenstvo,“ přitakala Stackowitzová. „Andreas Grillo, nedávno povýšený na polního agenta prvního stupně. Myslím, že jste o něm už slyšel. Za jeho akci na Tarnóvu jste ho osobně vyznamenal.“

„Ano, vzpomínám si. A samozřejmě věřím vašemu úsudku, Anno.“

„A co ten kapitán Sandhí?“ ozval se Duncan. „Jste si opravdu jistý, že je to správná volba pro mého – a Frostova – styčného důstojníka... Vaše Veličenstvo,“ řekl, jako by si správné oslovení císaře uvědomil až dodatečně.

„Kapitán Belaris Sandhí je jeden z nejlepších důstojníků loďstva,“ ohradil se Neufeld, než stihl císař odpovědět. „A pokud se nemýlím, vám nad tou bohem zapomenutou planetou zachránil život.“ Ona planeta se jmenovala Triplex. A bylo to místo, kde Duncan s pomocí Kasimíru našel své mazlíčky do projektu Labrador.

„Jsem kapitánu Sandhímu samozřejmě vděčný za záchranu své holé kůže,“ řekl Duncan a s úsměvem si přejel rukou po své holé hlavě, aby zdůraznil slovo „holé“. „Nicméně vím, že kapitán Sandhí mě v lásce příliš nemá, zapůso-

bil na mě jako důstojník staré školy. Nevím, jestli se mu budou detaily projektu Labrador nutně zamlouvat.“

„Kapitán Sandhí je loajální důstojník,“ podotkl císař.

„Navíc, jak jste sám podotkl,“ přidal se Neufeld, „Sandhí je důstojník ‚staré školy‘. A jako takový plní rozkazy, ať už se mu líbí nebo ne. Mně osobně se projekt Labrador taky nezamlouvá, i když si uvědomuji jeho výhody a možný přínos.“ Moc důstojníků by se neodvažovalo vyjádřit se negativně o plánu, který posvětil sám císař, ale Neufeld byl v blízkém styku s císařem dost dlouho na to, aby věděl, že císař má radši upřímnost než zdvořilý souhlas.

„Nemluvě o tom, že úkoly kapitána Sandhího na Tristanu budou spíše administrativní,“ dodal císař. „Jakmile bude zahájena druhá fáze operace Trója, kapitán Sandhí bude mít nové povinnosti. Myslím, že není žádný důvod ho měnit pouze proto, že vy osobně ho zrovna dvakrát nemusíte.“

Císař se obvykle snažil Duncanovi vyjít vstříc a jeho nynější odmítnutí vědce zřejmě překvapilo. Nicméně se pouze usmál a přikývl. „Samozřejmě, Vaše Veličenstvo. Omlouvám se.“ Neufeld by si rád myslel, že Duncanova odpověď a jeho úsměv byla jen póza, ale nebylo tomu tak. Neufeld už věděl, že Duncanovi je vlastně jedno, který důstojník tam bude, a jeho námitka byla spíš návrhem, který ho napadl a po chvíli si na něj ani nevzpomene.

„Ještě nějaké otázky?“ zeptal se císař. Nikdo nic neřekl. „Dobrá tedy, takže se můžeme pustit do práce. Operace Trója je tímto zahájena.“

1.

Viceadmirál Sean Everett Tyler stál v kanceláři, která mu byla přidělena na stanici *Ithaka*, a pozoroval oknem několik ramen doku, kde se právě nakládaly lehké křižníky a fregaty, které budou tvořit astonský příspěvek Intervenčnímu sboru, což bylo označení pro flotilu (a pozemní síly), které budou vyslány do soustavy Tristan.

Ano, opravdu „flotila“, pomyslel si Tyler trpce. Skutečně velkolepé označení pro šest lehkých křižníků a deset fregat.

Samozřejmě že tohle byla pouze astonská složka. Ballingtonské společenství poskytne ještě dva lehké křižníky a čtyři fregaty, Sinaj čtyři fregaty a transportní lodě pro pěchotu. Tarnów měl příliš malé loďstvo, a tak do tristsanské operace nasadí pouze pozemní jednotky.

Takže dohromady tvořilo veškerou bojovou sílu Intervenčního sboru osm lehkých křižníků a osmnáct fregat. To nebyla ani plnohodnotná operační skupina. A rozhodně to nebylo velení hodné viceadmirála.

Když se ti to nelíbí, tak ses neměl hlásit. Nikdo tě přece nenutil.

Jenže když se dobrovolně přihlásil do Intervenčního sboru – jak si prosadili ti zatracení Ballingtoňani –, netušil, že bude celé té maškarádě velet!

Ale měl to tušit. Koneckonců v celém Astonském loďstvu bylo pouze šestnáct důstojníků služebně starších než on. A z dalších spojeneckých států se nikdo s takhle vysokou hodností nepřihlásil.

Tyler vzdychl, odvrátil se od okna a zamířil zpět ke stolu. Velení Intervenčnímu sboru by mu ani nevadilo, kdyby s tím nebylo takové papírování.

Když si Ballingtoňané vynutili, aby se operace na Tristanu účastnili pouze dobrovolníci, jednak vyslání celé expedice neúměrně zdrželi, jednak Tylerovi přidělali práci. Nadto se právní oddělení Obranné aliance usneslo, že po dobu svého působení bude Intervenční sbor samostatný právní subjekt a jednotlivé státy Aliance na něj nebudou mít přímý vliv – dokud tedy bude Sbor dělat to, co mu bylo uloženo. Z Intervenčního sboru se tak vlastně stal jakýsi ministát – alespoň z právního hlediska. A z Tylera byl jeho prezident... a bohužel zároveň byl i jeho kabinetem, jeho vojenským náčelníkem, jeho admirálitou, jeho polním velitelem – a co bylo nejhorší: jeho personálním oddělením. Bylo

na Tylerovi, aby si přečetl složky každého dobrovolníka z loďstva a sám určil, kam ho zařadí. To normálně dělá oddělení admirality disponující tisíci zaměstnanci. Tyler na to byl ze začátku úplně sám. Záhy si sice vybral skupiny vrchních a hlavních poddůstojníků, aby pomáhali se zařazením řadových členů posádky, a několik kapitánů mu pomáhalo s umístěním důstojníků, ale i přesto to byla neuvěřitelná práce.

A tak bych se do ní měl pustit a přestat rozjímat.

Tyler se posadil k počítači a začal si pročítat personální složky. Alespoň že nemusí umisťovat i ballingtonské a sinajské důstojníky – o to se postarají jejich nejvyšší velitelé. A rovněž se nemusí zabývat pozemní armádou. Nejvyšším velitelem pozemních sil byl sinajský generál Rudolf Akiš, který už své vojáky – včetně prvních astonských dobrovolníků – secvičoval na Sinaji.

Zase ti skáčou myšlenky!

Tyler se přiměl soustředit a začal číst osobní složku dalšího důstojníka.

Byl sotva v polovině životopisu, když se ozval bzučák.

Proč ho vždycky musí někdo vyrušit, zrovna když se začne trochu soustředit na práci?

Natáhl se po tlačítku interkomu na svém stole. „Co je?“

„Máte návštěvu, admirále,“ ozval se hlas poddůstojníka 1. třídy Le Blanca, Tylerova asistenta. „Je to...“

„Akime, říkal jsem vám přece, že nechci být rušen. Ať je to kdokoliv, pošlete ho pryč a řekněte mu, ať přijde večer. Mám tu práci.“

„Ale, pane, to je...“

„To je jedno, tady jde o princip, Akime. Já opravdu nechci být rušen, jinak se Intervenní sbor nevypraví nikdy. A nechci, aby mě někdo rušil s každou maličkostí. Takže pokud u těch dveří nestojí nejvyšší velitel Astonských ozbrojených sil, tak ho radši pošlete pryč.“

Le Blanc hned neodpověděl. Několik sekund bylo ticho a potom se Tylerův asistent zdráhavě ozval. „No, pane...“

„Co jste z toho rozkazu nepochopil, poddůstojníku?“

„Pochopil jsem ten rozkaz, pane, jenže váš host *je* nejvyšší velitel Astonských ozbrojených sil.“

„Cože?!“

Dveře se otevřely a dovnitř vešel muž v uniformě admirála. Byl stejně starý jako Tyler, měl statnou postavu, husté černé vlasy a výrazné lící kosti.

„Ahoj, Seane,“ pozdravil admirál Robert Mazarov.

Tyler byl okamžitě na nohou. „Bobe! Co tu proboha děláš?“

„Jsem na Porteru na oficiální inspekci stanice *Ithaka* a těch nových konstrukcí *Warspite-B*,“ odpověděl Mazarov. To byl celkem logický důvod pro návštěvu nejvyššího velitele. Porter byl obydlí svět, okolo kterého *Ithaka* obíhala a který zase obíhal kolem plynného obra jako jeho měsíc. *Ithaka* byla

největším přístavem a zároveň loděnicemi v Astonské unii, a právě zde byly položeny základy první konstrukce nové třídy *Warspite-B*, což budou první bitevní křižníky s pancířem z ochuzeného kiria 26.

Nicméně něco Tylerovi říkalo, že Mazarov zde není jenom kvůli tomu, aby zkontroloval lodě, které budou stejně dokončeny nejdřív za rok.

Ale znal Boba Mazarova a věděl, že jeho přítel si potrpí na trochu zdvořilostní konverzace, než přejde ke skutečnému důvodu své návštěvy.

„Dáš si něco?“ zeptal se Tyler.

„Ne, díky, dlouho se nezdržím,“ odvětil Mazarov a přistoupil k oknu. „Koukám, že ti Leon Basil dal kancelář s oknem.“

„A proč by nedal?“ Tyler se ušklíbl. „Koneckonců jsem viceadmirál, tak by bylo velice nevhodné, kdyby mi Leon nepřidělal kancelář s oknem, ne?“

„No ano, ale všichni víme, jak moc se máte s admirálem Basilem rádi,“ poškádli ho Mazarov.

„To bylo dávno... já už na to ani moc nemyslím... a on podle všeho jen občas... snad.“

Oba muži se zasmáli.

Viceadmirál Leon Basil byl současným velitelem stanice *Ithaka*, ale Tyler se s ním znal už přes třicet let. Basil býval pilotem a jako většina stíhacích pilotů byl na svůj obor poměrně pyšný, takže v mládí pohlížel na ostatní příslušníky loďstva poněkud přezíravě. Tak se stalo, že poručík Leon Basil byl umístěn na palubu lehkého křižníku *Firehawk*, kde tehdy poručík Sean Tyler sloužil jako zbraňový důstojník. Jednoho dne Basil až příliš hlasitě dával najevo nadřazenost pilotů nad zbytkem loďstva a Tyler byl náhodou v doslechu a zareagoval na to svou pěstí. Basil měl zlomenou čelist a Tyler dostal oficiální důtku za „chování nehodné důstojníka“. Stalo se to už dávno, ale nedalo se říct, že by Basil Tylera začal milovat. Tyler ho také zrovna nemusel, protože i přesto, že Basil dospěl a už aktivně nelétá, něco z té mladistvé přímocarosti a arogance v něm stále zůstávalo. Naštěstí jejich současná setkání se spíše nesla v duchu vzájemného popichování než nevráživosti.

Většinou.

„Ale předpokládám, že jsi nepřišel proto, aby ses ujistil, že se s Leonem chováme slušně, že?“ nadhodil Tyler po chvíli.

Mazarov zavrtěl hlavou a jeho tvář rázem zvažněla. „Ne... kvůli tomu jsem nepřišel.“ Posadil se do jednoho z křesel a Tyler opět klesl za svůj stůl.

„Tak proč jsi přišel?“

„Prezident Petersen mě urgoval, abych tě jménem vlády a admirality... požádal, aby ses expedice do Tristanu neúčastnil.“

„Cože? Proboha proč?!“

„No, důvody jsou dva. Jednak ten, že po té záležitosti v soustavě Argonaut jsi až moc známý a hodně lidí k tobě i vzhlíží. A tím, že jsi se přihlásil do

Intervenčního sboru – a skončil jsi v jeho čele –, jsi k celé expedici přitáhl až příliš mnoho pozornosti a... no, vláda by nejspíš ráda v případě, že by se něco nevyvedlo, celou záležitost zametla pod koberec.“

„Zatracený parchanti! S tou slavnou expedicí AMS na území Hunů to bylo podobný! Taky chtěli co nejmíň svědků, aby to šlo elegantně utulat.“ Zavrtěl hlavou. „Proboha, vždyť Petersen už celou expedici zametá, ještě než začala.“ Mávl k oknu. „Jen se podívej na to, co mi dali k dispozici. Astonské loďstvo je druhé největší v celém sektoru Hirano a naše slavná vláda nám poskytne šest lehkých křižníků a deset fregat.“

„No, Petersen a ministr obrany měli za to, že Tristan bude hlavně pozemní operace a vesmírné lodě poslouží pouze na zajištění oběžné dráhy. A navíc by se celé Tristanské loďstvo nevyrovnalo ani šesti našim lehkým křižníkům a podle posledních zpráv jim zbývá jen jediné bojové plavidlo. Sice je v rukou Frosta, ale pořád je to jen jedna loď.“

Tyler zavrtěl hlavou. „Sakra, Bobe, vždyť víme, že Frost má nějakou dohodu s některými piráty v Kolonizovaném prostoru. Nemluvě o tom, že se Kasimir může rozhodnout v té své tiché podpoře Frosta trochu přitlačit. Nevíme, s čím se tam můžeme střetnout, a já bych se rozhodně cítil lépe alespoň s jedním nebo dvěma bitevními křižníky. Nebo kdyby nám alespoň poskytli pár těch nových lehkých křižníků třídy *Valiant*, ale ne, oni nám dají čtyři *Arrowy* a dvě prastaré lodě třídy *Firebrand*!“ Tyler opět vzdychl. „V celém Astonském loďstvu zbývá už snad jen asi čtrnáct *Firebrandů* a dva z nich se ocitnou v Intervenčním sboru!“

„Já vím, Seane, já vím,“ připustil Mazarov mrzutě. „Bohužel mám v tomhle svázané ruce. Jsem sice náčelník operací loďstva – tedy vlastně nejvyšší velitel, jak se tomu po poslední reorganizaci říká –, ale podléhám ministerstvu obrany a prezidentovi a tohle bylo převážně jejich rozhodnutí. Ale nechci znít alibisticky – rád bych udělal něco víc.“

„Rozumím, Bobe,“ řekl Tyler. „Promiň, že jsem tak vyjel. To je... ta Petersenova nabídka mě zaskočila a naštvala.“ Na okamžik se odmlčel. „A co bys mi poradil ty? Ne jako nejvyšší velitel ozbrojených sil, ale jako můj přítel?“

„Jako tvůj přítel?“ Mazarov se pousmál. „Jako tvůj přítel bych ti řekl, ať leťíš na Tristan a natrhneš Frostovi prdel.“

Tyler se zasmál. „Dobře, tak tím se to vyřešilo. A co byl vlastně ten druhý důvod? Říkal jsi, že jsou dva důvody, proč mě tam Petersen nechce.“

„Ano, ten druhý je, že se obává, že tvá přítomnost bude mít negativní vliv na Ballingtoňany. Sinajci tvé vedení přijali s nadšením a Tarnówané celkem také, ale Ballingtoňané tě po bitvě o Argonaut moc v lásce nemají. Vznikly dokonce obavy, že by mohli odmítnout svou účast na tristanské operaci.“

„Potom co ji tak elegantně sabotovali svým naléháním na to, aby se

Intervenční sbor skládal jen z dobrovolníků? Pochybuju. Když si to vymysleli, tak se toho už zúčastní.“

„Také myslím, ale je pravda, že tvoje přítomnost může působit problémy. Ví se vlastně, kdo bude velet ballingtonské složce Sboru?“

Tyler zavrtěl hlavou. „Ne. Pouze mi poslali seznam lodí. O veliteli nevím nic. Ovšem když se někdo na tuhle akci *přihlásí* dobrovolně, předpokládám, že mě nějak strpí. Nejspíš jde o pragmatika, který nesoudí člověka podle jeho minulosti. Zvlášť pokud si uvědomuje, že teď máme společného protivníka.“

Mazarov se netvářil příliš přesvědčeně, ale nakonec přikývl. „Ano, asi máš pravdu, Seane. Promiň, že jsem ti přinesl to nepříjemné poselství, ale prostě jsem musel tlumočit návrh vlády.“

Tyler se usmál. „Já se ještě jednou omlouvám, že jsem tak vyjel, Bobe. Jak dlouho se tu zdržíš?“ Ukázal na počítač na svém stole. „Musím ještě projít záznamy několika desítek důstojníků a odpoledne budu mít s několika z nich pohovor. Nechceš jít potom na večeři?“

„To rozhodně ano...“ na tváří Mazarova se objevil šibalský úsměv. „A když nad tím tak přemýšlím, admirál Basil mě na dnešní večer pozval na večeři do své kajuty. Přesvědčil jsem ho, že by bylo dobré, kdyby pozval i tebe, a on souhlasil. Vyhovuje ti to v sedm hodin?“

Tyler zaklel.

Vivian Evansová nerada chodila kamkoliv pozdě. A žádný důstojník se špetkou zdravého rozumu nechtěl přijít pozdě na schůzku s viceadmirálem.

Bohužel to tentokrát vypadalo, že nebude vyhnutí.

Její raketoplán na stanici *Ithaka* dorazil teprve před půl hodinou. Její let z Porteru se poněkud opozdil, a teď se navíc zdálo, že vnitrostaniční vlak má technické problémy a rovněž bude mít zpoždění.

To je přesně to moje štěstí.

Ale kdyby se pokusila jít jinudy, trvalo by jí to nejspíš ještě déle, a jak znala své štěstí, magnetický vlak by mezitím dorazil. Proto se radši rozhodla čekat na zastávce, až vlak přijede. Bylo to nejspíš správné rozhodnutí, ale nelíbilo se jí, že musí jen tak přešlapovat na místě a čekat na zásah osudu.

„Vivian!“

Vivian se otočila a všimla si, jak se k ní šine černovlasý muž v uniformě. Tu podsaditou postavu se širokými rameny okamžitě poznala.

„Frede!“ usmála se a potřásla mu rukou. „Kde se tu bereš?“ mrkla na dvojici zlatých šestiúhelníků na jeho náramenících. „Komandéře. Gratuluji k povýšení!“

„Díky, konečně jsme zase na stejné úrovni... komandéře,“ zažertoval komandér Frederick Boren a opětoval její úsměv.

S Fredem Borenem se poprvé setkala, když před čtyřmi lety nastoupila do

služby na lehký křižník *Ardent*. Boren byl tehdy zbraňový důstojník a Vivian zastávala post taktického důstojníka, což byla funkce, v níž se pohybovala velice nejistě. Boren byl jeden z mála důstojníků, kteří jí věřili. A nepřestal jí věřit, ani když byla Vivian nucena převzít velení lodi během mise v Hunském prostoru, na kterou by oba nejradši zapomněli. A během dalších dvou let, které strávili na *Ardentu* – kde byla Vivian už prvním důstojníkem –, se z nich stali blízcí přátelé.

„Kde se tu bereš?“ opakovala Vivian. „Myslela jsem, že *Harbinger* je stále u Haruny.“

„Jo, to je, ale mě převedeli sem,“ vysvětlil Boren. „Jsem novým zbraňovým důstojníkem na bitevním křižníku *Revenge*.“

„To je vlajková loď svazu Eta, že? Gratuluji!“

„Díky, ale dostal jsem to hlavně díky tomu, že předchází zbraňový důstojník se rozhodl přihlásit do toho Intervenčního sboru, co se tu formuje, a bylo potřeba zaplácnout vzniklou díru.“

Pokrčil rameny a usmál se. „Ale neříkám, že z toho nemám radost. A co tu děláš ty? Taky tě narychlo převedeli?“

Vivian cítila, jak se červená, najednou si připadala hrozně trapně, byť netušila proč. „Ne, já... já se přidávám k Intervenčnímu sboru.“

Boren zamrkal. „Ty?“ Několik okamžiků mlčel a evidentně hledal slova. „Proč? Teda já chápu, že někteří lidé se tam přihlásí, ale proč ty? Tristan přece nemá zrovna strategickou důležitost. A...“ Pokrčil rameny. „Já nevím. Mám dojem, že z našeho zásahu u Tristanu bude mít radost hlavně Kasimir, zvlášť když si tam vylámeme zuby. Stejně jako měl radost po bitvě o Argonaut.“

Vivian se zkoumavě zadívala Borenovi do očí – což nebylo zrovna lehké, Boren byl sice průměrné výšky, ale pořád byl o dobrých dvacet čísel vyšší než ona. „Frede, já mám dojem, že Tristan... nevím, jak to vysvětlit, ale je to jakýsi bod zlomu. Není to jako Argonaut. Na Tristanu budeme mít možná poslední možnost zatlačit na Kasimir, nebo ho rovnou zahnat do defenzívy. Možná i předejdeme válce!“

„Ty tomu věříš?“

Vivian se koukla do rtu. „Ne. Ale... Tristan je prostě místo, kde musíme zasáhnout.“

„To chápu, ale proč zrovna ty?“ Boren zavrtěl hlavou. „Je přece tolik jiných důstojníků a ty jsi příliš zkušená na to, abys...“

„To ani neříkej, Frede! Kdyby takhle uvažovali všichni, nepřihlásí se nikdo. Nebo jsi chtěl snad říct, že jen špatní nebo neschopní důstojníci se přihlásí do Intervenčního sboru?“

„To ne, já jenom... no, byl jsem překvapený, že ses přihlásila! A celá vláda se na to nekouká moc nadšeně. Já mám strach o tvoji kariéru. Pokud se něco pokazí, je možné, že důstojníci, kteří se tristanské operace zúčastnili, budou...“

řekněme, že o ně nebude velký zájem. Důstojník, pod jehož velením došlo k nějaké katastrofě, je skoro vždycky vyměněn. A když se ten důstojník navíc ještě dobrovolně *přihlásí* do kontroverzní operace...“

„Frede, já opravdu nevím, jak to říct, ale... je to... je to prostě něco, co musím udělat. I kdybych se měla stát obětním beránkem – o čemž pochybuji, ale chápu tvoji starost.“

Boren si ji krátce změřil a potom pomalu přikývl. „Dobře. Asi máš pravdu. *Doufám*, že máš pravdu.“ Vzdychl. „Hodně štěstí. Budeš ho potřebovat.“

„Komandér Evansová je zde, pane.“

„Díky, Akime, ať jde dál.“

Tyler zůstal sedět a pozoroval drobnou ženu, která právě vstoupila do jeho kanceláře. Byla menší, než si představoval. Vlastně byla menší, než si kdokoli představoval. Měla sotva metr padesát a působila lehce zaobleně, ovšem tlustá nebyla, pouze se díky své malé výšce jevila buclatě.

„Komandér Vivian Evansová, admirále,“ představila se. „Omlouvám se za zpoždění.“

„Posad'te se, komandére,“ vyzval ji. Její zpoždění se rozhodl nekomentovat, koneckonců každý důstojník by se nejradši propadl do země, když přišel pozdě na schůzku s admirálem. A fakt, že Tyler její pozdní příchod nijak nekomentoval, byl pro ni nejspíš ještě horší, než kdyby ji seřval.

Ke cti jí však sloužilo to, že se nesnažila nijak sáhodlouze vysvětlovat, *proč* přišla pozdě a *proč* to nebyla její vina.

Tyler naposledy mrkl do její složky, kterou měl otevřenou před sebou v počítači. Sice ji už četl podrobně, ale byl to jakýsi rituál. Navíc konkrétně v tomto případě bylo nutné odhadnout, proč tu tato žena vlastně je.

Tyler už přišel na to, že jsou tři důvody, proč se důstojníci (a nepochybně i poddůstojníci a řadoví astronauti) přidali k Intervennímu sboru. V první kategorii byli ti, kteří si uvědomovali hrozbu Kasimírského císařství a bez ohledu na to, co říkali politici, věděli, že Tristan je pro onen větší konflikt klíčový, nebo možná dokonce válku na Tristanu považovali za předeheru k větší válce.

Druhou kategorií tvořili ti, kteří si svým způsobem uvědomovali všechno z kategorie jedna a zároveň očekávali, že půjde do tuhého, a chtěli být u toho, až se začne střílet, aby získali slávu a pokud možno i vyznamenání.

A do třetice tu byli ti, jejichž kariéra nebyla nijak závažná nebo kteří nebyli příliš schopní a doufali, že účastí na této expedici na sebe upoutají pozornost a získají povýšení. Mohli dokonce doufat i v to, že kvůli nedostatku personálu dostanou funkci, na kterou nemají ještě odpovídající hodnost.

Ale možností takových povýšení tu naštěstí bylo velice málo, protože Tyler měl naopak hodně zkušených důstojníků, kteří na některé funkce *už* neměli odpovídající hodnost a pro které neměl dostatečné množství pozic, které by

odpovídaly jejich zkušenostem. Proto tu mimo jiné má i několik kapitánů loďstva, kteří velí fregatám, ačkoliv to je normálně pozice pro komandéra, nebo dokonce komandér-poručíka.

A to ho vrátilo zpět k mladé ženě, kterou měl nyní před sebou.

Teda, ono jí je šestatřicet, takže úplně mladá není. Ale kdo není proti tobě mladej, že?

„Vítejte, komandére,“ řekl nakonec. „Vítejte v Intervenčním sboru. Předně bych se chtěl zeptat, proč jste se k této expedici přidala.“

Komandér Vivian Evansová mu dala odpověď, která odpovídala první kategorii. Jenže takovou odpověď většinou poskytovali i příslušníci druhé a třetí kategorie.

Evansová tiše seděla, a zatímco ji pozoroval, mnula si konec copánku.

„Přiznám se, že jsem o vás už slyšel, komandére, jako asi většina Astoňanů, po té nepovedené expedici Agentury pro mimozemské styky v Hunském prostoru. Ačkoliv celá ta operace byla naprostý průšvih, vy jste si vedla výborně.“

„Pane, myslím, že mé zásluhy byly poněkud přeceňované. Převzala jsem velení *Ardentu* potom, co byla kapitán Bransonová zraněna a komandér Dumas – náš první důstojník – zabit. A udělala jsem mnoho špatných rozhodnutí. A náš druhý útok na planetu Hunů vedl kapitán Kimura z *Valiantu* a já byla pouze pod jeho velením.“

Tyler pomalu přikývl. Mohla to být falešná skromnost, ale nepřišlo mu to tak. Tahle ženská se rozhodně nerada koupe ve slávě. Spíš má tendence se podceňovat.

„Jste moc skromná, komandére. Kapitán Kimura tehdy sám přiznal, že útok na planetu Hunů a úspěšná záchrana výsadku byl váš plán. A i admirálita si evidentně myslela, že jste odvedla dobrou práci, a proto z vás udělala prvního důstojníka *Ardentu*.“

Vivian Evansová pokrčila rameny. „Byla jsem samozřejmě vděčná za důvěru, kterou do mě admirálita vložila, pane, a svou funkci jsem se snažila vykonávat co nejlépe. Ale zároveň myslím, že admirálita byla do jisté míry pod tlakem médií, protože celá ta záležitost byla mediálně populární a já byla hodně na očích.“

„Mýlíte se, komandére. Vzhledem k tomu, že každé druhé rozhodnutí admirality je médií zpochybňováno, bych řekl, že admirálita moc často nepodléhá tlaku médií. A navíc jste byla povýšena velmi krátce po celé té záležitosti.“ Tyler se pousmál. „A kromě toho... víte, že váš kapitán na *Ardentu*, jenž vystřídal Bransonovou, býval mým operačním důstojníkem v bitvě o Argonaut?“

Oči Vivian Evansové se rozšířily. „Myslíte kapitána Motha? To jsem nevěděla. Tedy věděla jsem, že byl u Argonautu – a přišel tam o nohy. Ale netušila jsem, že sloužil s vámi... tedy chci říct pod vámi, pane.“

Tyler přikývl. „Ano, sloužil. Jon Moth byl velmi dobrý operační důstojník.“

Zjistil jsem, že o vás napsal velmi pochvalnou zprávu, když skončil váš turnus na *Ardentu*, komandéře.“

Vivian Evansová zrudla jako řípa a Tyler měl co dělat, aby se nerozesmál. Proboha, jak tahle holka dokáže fungovat?

„No, ale nechme toho. Evidentně se necítíte nejlépe, když se probírají vaše minulé zásluhy, tak mi místo toho řekněte, jakou funkci byste si představovala v Intervenčním sboru. Bývala jste pilotkou – vyrozuměl jsem, že vám zranění nedovolují nadále létat –, sloužila jste v mnoha štábních funkcích, a nakonec jste získala zkušenosti i jako taktický a první důstojník.“ Odmíchl se a opět si ji změřil pohledem. Už se téměř rozhodl, co s ní. Nebyl si ještě úplně jistý, ale... Ještě uvidí.

„Nevím, pane,“ přiznala se Evansová. „Chystala jsem se, že půjdu tam, kam mě přiřadíte. Ve štábních funkcích mám asi větší jistotu.“

„Ano, to jsem už vyrozuměl – velmi neobvyklé pro bývalou pilotku. Na této výpravě budu potřebovat dobrého operačního důstojníka...“

Vivian Evansová přivřela oči. Tato funkce ji evidentně zaujala, ale bála se doufat. Tyler se v duchu usmál. *Jen počkej...*

„Ale do Intervenčního sboru se přihlásilo mnoho důstojníků, kteří dokáží být schopnými operačními důstojníky,“ pokračoval. „A upřímně si nejsem úplně jistý, že se na tu funkci hodíte nejlépe.“

Ta jiskřička zájmu v očích Vivian Evansové zase zmizela a zdálo se, jako by sama sobě vyčítala, že si vůbec dovolila doufat. „Ano, pane,“ řekla neutrálně.

A mám tě!

„Jsem rád, že se shodneme... Jak by se vám líbilo velet fregatě?“

Trvalo několik vteřin, než to Evansové docvaklo, a její oči se opět rozšířily. *Sledovat reakce téhle ženské je úžasné.*

„Pane...?!“

„Jak už jsem řekl, komandéře, tato výprava bude obtížná. A nebude se to podobat ničemu, co jsme předtím zažili,“ řekl Tyler. „Potřebuji důstojníky, kteří jsou schopní myslet mimo rámec standardního postupu. Vy jste v Huském prostoru předvedla, že dokážete myslet neortodoxně, a já doufám – pro vaše dobro –, že to dokážete zopakovat. Navíc jste relativně dobře zvládla stres, když vám během té mise spadlo velení do klína. A jako první důstojník jste si rovněž vedla uspokojivě.“

Komandér Vivian Evansová na Tylera stále překvapeně zírala, a nakonec ze sebe dostala pouze: „To... to jsem nečekala, pane. Samozřejmě že v případě, že mi svěříte velení, se budu snažit vás nezklamat, pane.“

„To doufám, komandéře. Protože pokud něco zvoráte, tak vám natrhnou zadek.“

Vivian Evansová polkla a Tyler se usmál.

„Řeknu svému asistentovi co a jak. Do večera by pro vás měl mít připrave-

né potřebné dokumenty. Nicméně od zítřka se stáváte oficiálním velícím důstojníkem fregaty *Ranger*. Hodně štěstí, komandéře Evansová.“

Dalšího důstojníka na seznamu Tyler přivítal podstatně vlídněji než komandéra Evansovou. Hlavně proto, že s touto důstojnicí už dříve hodně dlouho sloužil a dobře ji znal, takže si o ní nemusel dělat úsudek.

„Lynn! Pojd'te, posad'te se!“

Starší poručík Lynn Lybaertová uposlechla a usmála se. „Děkuji. Ráda vás zase vidím, pane.“

„Já vás také,“ ujistil ji Tyler a pozoroval mladou ženu naproti sobě. Oproti té mladé Lynn Lybaertové, která před šesti lety nastoupila jako jeho pobočnice, byla o dost vyspělejší, ale svým způsobem to byla pořád stejná Lynn.

„Jak se mají vaši rodiče?“ zeptal se.

„Pořád stejně dobře, ale mrzí je, že jsem zase pryč. Když jsem byla poslední rok u svazu Alfa, mohla jsem je navštěvovat téměř při každém opuštění.“ Pokrčila rameny. „Co vaše dcera?“

Tyler se pousmál. „Amanda?“ zeptal se, jako kdyby měl víc dcer. „Je v pořádku. Dokonce mi čas od času napíše. Před dvěma měsíci se stala zástupkyní velitele 392. stíhací perutě. To pilotování jí jde dobře... z nějakého důvodu.“ Ušklíbl se. Bylo zvláštní, že zrovna jeho dcera měla nadání na pilotování.

Lynn se opět lehce usmála, ale Tyler zvažněl a změnil téma.

„A proč jste vlastně tady, Lynn? Proč jste se přidala k Intervenčnímu sboru?“

„No... něco jsem se od vás naučila, admirále, a vidím tu širší mozaiku. Tristan je jenom začátek, ale myslím, že Kasimir musíme hned na tom začátku odradit.“

Tyler přikývl. Ostatně znal Lynn dobře. „V každém případě jsem velice rád, že jste tady, Lynn.“ Mrkl. „V každém případě budu potřebovat dobrou pobočnici.“

Tentokrát to byla Lynn, kdo zvažněl a na její tváři se objevila směsice různých emocí.

„Pane... při vši úctě, rozhodnutí je samozřejmě na vás, ale ráda bych požádala o jinou funkci než štábní pobočnici.“

Tyler se zarazil. „Proč, Lynn?“

„Pane, vážím si důvěry, kterou ve mě máte, ale... sloužila jsem jako vaše pobočnice dva roky u sedmnácté operační skupiny a potom další rok a něco u třetí operační skupiny. Byly to nejlepší roky mé dosavadní kariéry, jenže... Pane, štábní pobočník má mimo jiné nasbírat zkušenosti přímo od admirála, aby je mohl jednou uplatnit sám. Já netvrdím, že jsem nějak extrémně zkušená nebo že mám na víc, ale...“ pokrčila rameny. „Admirále, vím, že se od vás – a od ostatních štábních důstojníků – mohu mnohé naučit, ale... myslím, že se mohu mnohé naučit i jinde. Prodělala jsem taktický výcvik a mám speciální“

zaci v psychologické analýze. Nerada bych, aby resumé mé kariéry znělo ‚pobočnice admirála Tylera‘.“

Rázem zmlkla a Tyler poznal, že nejspíš uvažuje, jestli nezašla příliš daleko. „Chápu vás, Lynn,“ řekl po chvíli. „Také jsem býval mladý důstojník a vím, jaké to je cítit, že navždy zkamením v jedné funkci. Ale nezapomínejte, že máte ještě celou kariéru před sebou. Funkce ‚Tylerův poskok‘ rozhodně nebude epitaf vaší kariéry. Ale chápu vás. Nerad bych vás ztratil, zvláště protože vím, že málo pobočníků je tak schopných jako vy. Ale máte pravdu. Jak by se vám líbilo místo taktického důstojníka na fregatě *Ranger*? Myslím, že byste se od jejího kapitána mohla leccemu naučit... a ona leccemu od vás.“

„Takže vy znáte admirála Tylera?“ zeptala se Vivian poručíka Lynn Lybaertové.

Obě ženy seděly v kabině vnitrostaniční přepravy – jež na rozdíl od větších vlakových souprav fungovala –, která je právě nesla směrem ke kotvicím ramenům stanice a jejich nové lodi.

„Ano, sloužila jsem tři roky jako jeho pobočnice,“ odpověděla Lynn.

„Takže znáte i kapitána Motha?“

„Motha? Ano, Jonathana Motha, jenže já ho znala ještě jako komandéra.“ Tvář se jí křívila při té nepříjemné vzpomínce. „Byla jsem u toho, když u Argonautu přišel o nohy.“

„Ano, to vím. Byl mým kapitánem na *Ardentu*. Ale vůbec nebylo poznat, že má umělé nohy.“

Lynn se zřejmě chystala Vivian zeptat ještě na něco, ale už to nestihla. Kabinka vyjela z nitra stanice a obě ženy nyní mohly průzorem vidět obrovská kotevní ramena, u kterých byly připevněny lehké křižníky a fregaty. Vivian bleskla hlavou vzpomínka na doby minulé, když na stejné stanici před čtyřmi lety nastupovala na *Ardent*. Ale teď to bylo jiné. Tentokrát na loď nenastupuje, tentokrát ji přebírá.

Po chvíli se jim už naskytl výhled na *Ranger*, ukotvený u jednoho z ramen, a Vivian zjistila, že je svým způsobem ještě nervóznější než tenkrát. *Ranger* byla sice pouze fregata a čtyřikrát menší než *Ardent*, ale byla to její loď. Sto osmnáct metrů dlouhé plavidlo třídy *Intendant* s deseti odpalovací řízených střel *Seeker*, několika desítkami elektromagnetických děl a dvě stě osmnácti členy posádky. A to všechno bude pod její velením.

Tato představa Vivian děsila.

Výhled na loď se jim opět zakryl, když kabinka vjela do poslední části tunelu kotevního ramene. O minutu později se kabina zastavila, otevřely se dveře a Vivian s Lynn vystoupily do hangáru.

Na rozdíl od lehkých nebo bitevních křižníků fregaty nenesly žádné stíhačky, takže hangár byl menší, ale i přesto zde panoval čilý ruch, jaký provází žádou loď pár dní před odplutím.

Že by se jim už doneslo, že admirál Tyler chce vyplout do konce týdne? pomyslela si Vivian.

Dvojice mariňáků střezící vzduchový uzávěr se vypjala do pozorů, jakmile kolem nich Vivian prošla s Lynn v závěsu.

„Tak pohněte s tím!“ křičel vysoký poddůstojník na skupinu astronautů, která přemísťovala bedny. „Další zásilka dorazí za půl hodiny a já chci, aby tou dobou byly *tyhle* bedny už ve skladu!“ Otočil se, když zaregistroval, že někdo přišel. „Kdo sakra...“ okamžitě zmlkl, když si všiml, že jde o dva důstojníky, a potom zaregistroval i Vivianinu hodnost. „Promiňte, madam. Netušil jsem, že jste to vy!“

„To je v pořádku. Kdo jste?“

„Vrchní poddůstojník Motano, jsem velícím poddůstojníkem *Rangeru*.“ To znamenalo, že je nejvyšší poddůstojník na lodi.

„V pořádku a kde je první důstojník?“

„Netuším, madam, hlídku má momentálně poručík Konovalová, náš...“

Větu nedořekl. Dveře do hangáru se otevřely a dovnitř vběhl důstojník v doprovodu hrstky mariňáků. Zastavil se několik metrů před Vivian a zsalutoval, zatímco se mariňáci za ním seřadili do pozorů.

„Komandéře Evansová! Jsem starší poručík Ernst Tabori, první důstojník *Rangeru*.“ Byl to podstatně starší muž, než Vivian čekala. Vypadal, že je sotva o něco mladší než admirál Tyler. A pouze poručík...

Podle uniformy se zdálo, že se oblékal dost narychlo, a těžce oddychoval. Přitom Vivian na palubu posílala zprávu o svém plánovaném příchodu s dostatečným předstihem. Tabori byl nejspíš typ člověka, který vše nechává na poslední chvíli. To by odpovídalo i tomu, že je v takhle pokročilém věku stále jen starší poručík.

Na druhou stranu, první dojem může být chybný, protože člověk má tendence považovat chování při prvním setkání za standardní.

„Těší mě, poručíku,“ řekla Vivian a Tabori opět zsalutoval.

„Komandéře Evansová, dnes, 2. října 2674 standardního letopočtu, vám předávám velení lodi Astonského loďstva *Ranger*,“ pravil formálně.

„Děkuji, poručíku, ke dni 2. října 2674 standardního letopočtu přebírám velení lodi Astonského loďstva *Ranger*.“

Standardní letopočet se poslední dobou v Astonské unii začal opět preferovat a většina úředních dokumentů používala tento systém oproti takzvanému datování po kolonizaci, které za rok nula považuje přistání prvních kolonistů na Kasimiru. Toto datování se v sektoru Hirano používalo celá staletí, ale vzhledem k současnému napětí mezi Kasimirem a Obrannou aliancí se stále víc stává vracelo ke klasickému datování.

Založeném na chybném roce narození Ježíše Krista. To jsme si polepšili!

Podala mu ruku. „Těší mě, že vás poznávám, poručíku,“ opakovala a po-

tom ukázala na Lynn. „Toto je starší poručík Lynn Lybaertová, taktická důstojnice.“

Tabori si potřásl rukou i s Lynn a potom se otočil zpět na Vivian. „Chtěla byste provést po lodi, madam?“

„Děkuji, poručíku.“

Vivian na fregatě ještě nikdy předtím nesloužila. Ale několik jich za svou kariéru navštívila a základní vybavení se nijak nelišilo od větších lodí, pouze to na fregatě bylo v menším balení.

Tabori jí ukázal nejdříve strojovnu, středisko řízení oprav, hydroponiku, záložní středisko řízení palby, a nakonec ji vzal na můstek. Všude Vivian viděla stejný ruch jako v hangáru, ale zároveň zde spatřovala jistou nezkušenost. Všichni členové posádky byli na palubě maximálně pár dní nebo možná týdnů a nebyli zvyklí pracovat jako tým. Poručík Tabori měl podle všeho za to, že to je práce pro nového velícího důstojníka, nikoliv pro něho, který tuto loď měl pouze na starosti, dokud nepřijde někdo, aby od něho *Ranger* převzal, vycepoval posádku a udělal z ní jednotný bojeschopný tým.

Někdo jako komandér Vivian Evansová.

2.

Tábor Praxol byl jeden z nejrozsáhlejších výcvikových komplexů na Sinaji. Už padesát let zde pravidelně probíhala nejrozsáhlejší bojová cvičení pozemních jednotek Sinajských ozbrojených sil.

Momentálně zde však nebyly pouze sinajské jednotky. Celý tábor nyní sloužil jako obří shromaždiště, kde se formovaly pozemní jednotky Intervenčního sboru. Kromě Sinajců se sem během posledních týdnů sjížděli dobrovolníci z Astonské unie, Ballingtonského společenství a Tarnówu a postupně zformovali jednotku o síle čtyř divízi. A dvě z těchto divízi se právě účastnily velkého cvičení, které mělo za cíl tuto hromadu dobrovolníků z různých států a různých armád stmelit v hladce fungující bojový stroj.

Ale hlavně je tu hrozný vedro! pomyslel si Michael Kowalski, když kráčel po otevřeném prostranství mezi na chlup stejnými hranatými budovami, které ve většině případů sloužily jako kasárna.

Michaelova rodná planeta Tarnów byla v průměru sice teplejší než Sinaj, ale to Michaelovi nyní moc velkou útěchu neposkytovalo, protože doma žil i s rodinou ve městě na severní polokouli kolem 50. rovnoběžky, zatímco tábor Praxol se nacházel jednak na samém rovníku Sinaje a jednak uprostřed pouště, kde průměrná denní teplota dosahovala až čtyřiceti stupňů Celsia.

Generálové měli vždy ve zvyku nechat vojáky cvičit buďto v hrozném vedru, nebo v hrozně zimě. Tak už to chodilo a Michael to chápal. Ale nešlo mu do hlavy, proč zrovna tady cvičí pro boj na planetě Tristan, kde průměrná teplota na rovníku činila *deset* stupňů Celsia.

To je armáda, ta nemusí věci dělat logicky! Když se ti to nelíbí, tak jsi měl zůstat doma na prdeli.

Doma na Tarnówu byl Michael studentem druhého ročníku Drahovické univerzity v oboru politologie a mezinárodní vztahy. Konflikt s Kasimirem dlouho vnímal jako jakousi historickou nevyhnutelnost, ale nebral si to nijak osobně. Sám sebe bral spíše jako pozorovatele.

To se změnilo, když se před třemi měsíci skupina prokasimírských teroristů pokusila zničit tarnówskou stanici *Albatros* poblíž Kolonizovaného prosto-

ru. Stanici, na které Michael zrovna pracoval na jednom školním projektu... a kde se velice záhy dostal přímo do centra celého dění.

Tehdy si Michael uvědomil, že válka, ke které brzy dojde, se prostě nepřehraje kolem něho, když se do ní nebude plést. Byla to i jeho věc, ať už si to chtěl připustit nebo ne.

Tak se rozhodl přihlásit se jako dobrovolník do Tarnówské armády. Bohužel jeho rodina – hlavně jeho máma – to nesla velice nelibě a nedokázala jeho pohnutky příliš pochopit.

Jak tě to mohlo napadnout? To ti to na té stanici nestačilo? Proč chceš jít riskovat život? Nech to jiným! Nás se to přece netýká! A co škola? Víš, co jsme pro tvé studium všechno udělali? Alespoň dostuduj!

Michael svou matku – i své dva bratry – chápal, ale bohužel jim nedokázal dost dobře vysvětlit své stanovisko. Ale snažil se, těmi debatami strávili několik večerů, ale stejně ho nikdo nepochopil. Možná i proto, že ho prostě *nechtěli* pochopit. Většina z nich doufala, že válka prostě nepřijde, a i kdyby tušili, že ano, tak nechápali, co s tím má společného nějaká občanská válka na Tristanu a proč se do ní Michael cpe.

Když šel Michael do náborové kanceláře podepsat příslušné dokumenty, jeho máma plakala. Ale aspoň ho přišla vyprovodit, když odlétal. Michaelovi to připadalo hrozně dávno, ale bylo to sotva před několika měsíci.

Když se přihlásil, věci nabraly rychlý spád. Každý fyzicky schopný občan Tarnóvu musel kolem osmnácti až dvaceti let prodělat dvouměsíční základní vojenský výcvik. Tarnów měl sice profesionální armádu – tento koncept se osvědčil už před staletími –, ale zároveň cvičil i řadové občany pro případ vyhlášení mobilizace. Každý absolvent základního výcviku pak měl alespoň nějaké základní znalosti, na které mohl navázat.

Toho právě využil Michael a díky tomu se mohl přidat k Intervenčnímu sboru. Normálně by ho nejspíš stejně nevzali, ale přihlásilo se méně profesionálních vojáků, než vláda Tarnóvu předpokládala, a tak byl umožněn vstup i záložákům.

Naproti Michaelovi se objevilo družstvo sinajských vojáků a Michael se na okamžik přestal soustředit na své myšlenky. Vojáci pochodovali proti němu, v jejich čele šel starší seržant s přísnou tváří. Měl lehce podsadité, ale svalnaté tělo, byl to ten typ seržanta, ze kterého měl Michael při základním výcviku vždycky hrůzu. Navíc byl téměř dvakrát starší než Michael.

Teď se k němu tento seržant přibližoval, a když Michaela míjel, jeho ruka mu vystřelila k čelu a všichni ostatní vojáci následovali jeho příkladu, jako by to byla ta nejpřirozenější věc salutovat takovému mladíčkovi.

Michael pozdrav opětoval a potom pokračoval dál. Na tohle si dosud nezvykl, i když to nejspíš měl předpokládat, když se přidal do armády. Z Tarnóvu se hlásilo málo řadových vojáků, ale nouze byla i o důstojníky. A po prvním týd-

nu se Michaela zeptali, zdali by neměl zájem o důstojnický kurz. Michaela tato možnost vůbec nenapadla, ale jako vysokoškolák byl téměř automatický kandidát pro kadetku. Nemluvě o tom, že jeho podíl na záchraně stanice *Albatros* ho docela proslavil.

Než se nadál, byl z něho poručík Michael Kowalski.

A před chvílí si ho našel kapitán Jochman – velitel jeho roty – s tím, že se má Michael okamžitě dostavit za nějakým podplukovníkem Holstem, jehož kancelář je v bloku C, v budově 14-A.

„Poručík Michael Kowalski se hlásí podle rozkazu, pane!“

Michael stál v pozoru v uctivé vzdálenosti od stolu, kde seděl podplukovník Holst – podle jmenovky na dveřích bylo jeho křestní jméno Manfred. Podplukovník si Michaela prohlížel a Michael sám se soustředil na něho i na své okolí.

Holst byl muž průměrné výšky, ale působil jako člověk zvyklý pečovat o své tělo a v očích měl výraz člověka, který už něco zažil – výraz, který Michaelovi nepochybně chyběl.

Kromě Holsta byl v místnosti ještě jeden člověk – seděl za stolem, jenž byl bokem k Holstově stolu po jeho pravé straně, a zdálo se, že ho Michael ani Holst vůbec nezajímají. Michael ho viděl jen okamžik, než se postavil do pozoru a zasoustředil se na podplukovníka. Druhý muž měl stejně jako Holst sinajskou uniformu, ale jeho distinkce odpovídaly sinajskému vrchnímu seržantovi – nejvyšší poddůstojnické hodnosti. Ať už to byl kdokoliv, rozhodně nešlo o žádného poskoka.

„Pohov, poručíku,“ řekl Holst nakonec a Michael se mimoděk zamračil. Za poslední dva měsíce přišel do styku se spoustou Sinajců, nepokládal se sice za odborníka na přízvuky, ale jasně poznal, že Holst roditelý Sinajec nebude. Navíc se podle jeho přízvuku zdálo, že standardní jazyk je jeho mateřštinou.

Většina lidí v sektoru Hirano rozuměla standardnímu jazyku – neboli standardu, jak byl nazýván –, který vzešel z angličtiny a přimíchalo se do něj všechno možné. Každé dítě se ve škole učilo standardní jazyk, ale většina planet měla i jiné oficiální jazyky. Na Sinaji to byla hebrejšтина, na Haruně převažovala čínština a japonština, na Michaelově rodné planetě se mluvilo celou řadou slovanských jazyků a Michaelovou mateřštinou byla polština.

Ale některé planety byly osídleny multikulturálními společnostmi, takže samotný standardní jazyk byl mateřštinou jejich obyvatel. Hlavní svět Astonské unie Simeral byl takovým místem.

„Poručíku, nejspíš vám vrtá hlavou, proč jsem vás sem pozval, že?“ nadhodil Holst, když se ticho už příliš protahovalo, a lehce se usmál. „Je to prosté. Generál Akiš – to je velitel pozemních sil Intervenčního sboru – se rozhodl sestavit speciální jednotku pro operace na nepřátelském území. Bude totiž

ještě nějakou dobu trvat, než budeme moci na Tristan vyslat kompletní invazní síly, a generál Akiš by rád na planetě vysadil několik speciálních jednotek, které kontaktují hnutí odporu na území drženém Frostovými povstalci. Tyto jednotky budou cvičit místní partyzány, sbírat informace a připravovat půdu pro invazi.

Podobné jednotky používali Sinajci i za kasimirsko-sinajské války,“ dodal Holst nakonec, a definitivně tak Michaelovi potvrdil, že ze Sinaje nebude, když o jejích obyvatelích mluvil ve třetí osobě. „Nyní se podobné jednotky sestavují z vojáků všech čtyř členských států Obranné aliance – já jsem Astoňan, jak jste si možná všiml. Hledáme specialisty, odborníky na boj malých jednotek, operace proti přesile a na taktiku guerill.“ Opět se usmál. „A to nás dostává k vám, poručíku. Hodlám vám nabídnout místo ve své jednotce.“

„Pane,“ začal Michael, který sice tušil, kam Holst míří, ale to mu nezabránilo v tom, aby překvapením neotevřel pusu. „Já nevím, jestli jste si sem pozval toho správného člověka – při vší účtě. Jsem poručík něco přes týden a voják asi dva měsíce – většinu té doby jsem byl na kadetce. Já nemám žádnou odbornou specializaci!“

„Toho jsem si vědom, poručíku. Máte bod k dobru za to, že jste přiznal svou nezkušenost. Takových poručíků moc není.“ Na okamžik se odmlčel. „Uvědomuji si, že nejste žádný elitní voják, ale slyšel jsem o tom, co jste udělal na stanici *Albatros*. Nebyl jste voják, ale ukázal jste schopnost improvizovat a myslet mimo zaběhnuté koleje. A také jste předvedl jistou chladnokrevnost.“

„Pane, při vší účtě, myslím, že přeháníte. Mé zásluhy nijak zvláštní nebyly. Byl jsem prostě ve správnou chvíli na správném místě. Nebo spíš na *špatném* místě. A bezpečnostní personál stanice v tom celém nepochybně sehrál větší roli než já.“

„To ano... ale správný člověk na špatném místě dokáže často mnohem víc než celá armáda.“ Holst se usmál. „V každém případě, poručíku, účast v naší jednotce je dobrovolná. Moje jednotka – CS dva – má ještě čas. První jednotka pod vedením plukovníka Sarina na Tristan odlétá za několik dní. Moje jednotka se tam vydá až v předvečer invaze a bude mít za úkol navázat spojení se Sarinovými lidmi a pomoci jim se zničením klíčových nepřátelských cílů a obecně vyčistit cestu pro invazi.“

To znamená, že to bude trvat ještě minimálně měsíc a možná i víc, než vyrazíme. Takže pokud nemáte zájem, poručíku, najdu si někoho jiného.“

Michael se nadechl, aby něco řekl, ale potom se zamyslel. Něco mu říkalo, že by měl odmítnout, že na něco takového nebyl dělaný, že to nezvládne.

Ale to ti rodiče říkali i o vstupu do armády... ale třeba měli pravdu.

„Rád bych se přidal,“ slyšel sám sebe říkat.

„Výborně, ale vězte, že pokud se neosvědčíte, tak vás odtud vyrazím rych-

leji, než stihnete říct ‚dobrovolně přihlášený‘, je to jasné?“ Michael přikývl a Holst se opět usmál a vstal.

„V tom připadě, poručíku,“ podal mu ruku. „Vítejte u commandos.“

„Tak co si o něm myslíte, seržo?“ zeptal se Holst, když se za Kowalskim zavřely dveře.

Vrchní seržant Arison zvedl hlavu od počítače na svém stole a pokrčil rameny. „Je mladej. Hodně mladej a hodně nezkušeněj. Jak sám poznamenal, je z kadetky sotva tejden a na takovouhle akci potřebujeme zkušený důstojníky. Něco v tom klukovi je, to nepopírám. Ale jeho absolutní nedostatek zkušeností se mi nelíbí. Na druhou stranu i důstojníci, co vypadaj na papíře dobře, se můžou ukázat jako naprosto neschopný v akci.“

„Ano, já vím,“ ujistil ho Holst. „Ale chystáme se do akce – a dost možná i do války – takových rozměrů, že něco podobného *nikdo* z nás nezažil.“

„O tom nepochybuju, pane. Jenže nejvíc vojenskejch katastrof většinou způsobilo špatný velení. Bez urážky, pane, to nebylo myšleno na vás.“

Holst přikývl. Sinajci sice sami navrhli, aby do commandos – ten název byl prý inspirován nějakou jednotkou ještě z předkosmické Země – přijímali i vojáky jiných států, ale Holstovi bylo jasné, že představa cizince na postu velitele jedné z těchto jednotek se jim moc nelíbila. Holsta nejspíš o velení požádali díky jeho úloze při pokusu o navázání mírového kontaktu s Huny. Ten sice selhal, ale Holstův výsadek objevil slabé místo Hunů, které potom Sinajci náležitě využili – do takové míry, že po čtyřech letech už téměř vyčistili Hunský prostor od Hunů.

Holst byl tedy na Sinaji docela uznávaný, a tak Sinajcům nejspíš nevadil jako velitel jedné z jejich speciálních jednotek. Zvlášť když to generál Akiš vyvážil tím, že jak Holstova zástupkyně major Taubová, tak seržant Arison byli Sinajci. Navíc byli oba výrazně starší než Holst. On měl sice vyšší hodnost, ale Arison byl poddůstojníkem v Sinajské armádě déle, než byl Holst na světě, a Taubová šla do důstojnického kurzu – ostatně jako všichni Sinajci – až po několika letech v roli řadového vojáka.

„Ale jak říkám, klidně tomu klukovi dám šanci,“ pokračoval Arison a přerušil tak tok Holstových myšlenek.

„To rád slyším, seržante. A kam ho navrhuje umístít?“

„K Hirschovi,“ odpověděl Arison okamžitě. „Je to nejlepší velitel sekce, kterýho máme k dispozici. Pokud toho kluka někdo vycepuje, tak to bude on.“

„Vy jste s ním sloužil?“

Arison se ušklíbl. „Ano. Jeden čas jsem mu dokonce velel.“

Michaela překvapilo, oč je sinajská uniforma pohodlnější než ta, kterou nosil jako člen Tarnówské armády.

Tedy, technicky k Tarnówské armádě patřil pořad a byl pouze dočasně zapůjčen Sinajským ozbrojeným silám. To byla alespoň právní definice. Faktem bylo, že u commandos sloužili Sinajci, Astoňané, Ballingtoňané i Tarnówané, a bylo by směšné, kdyby jejich uniformy hrály všemi barvami, takže všichni nosili sinajský vzor. Mělo to jisté výhody. Sinajci hleděli hlavně na praktičnost, a ne na honosnost.

Jediná „ozdoba“ na této uniformě byla ramenní nášivka se staromódním tříštivým granátem a křídly, jež označovala členy commandos. A pak dvojice stříbrných trojúhelníků na jeho límci, jež ho identifikovaly jako poručíka.

A samozřejmě se sinajskou uniformou šlo ruku v ruce i sinajské vybavení a zbraně. A tato myšlenka Michaela vrátila zpátky do přítomnosti, do budovy označené jako zbrojnice.

Za pultem stála žena asi o deset let starší než Michael. Měla prýmký staršího seržanta a tvářila se velice znučeně.

„Ano, pane?“

„Poručík Kowalski,“ představil se Michael. „Právě jsem byl přeražen ke commandos, konkrétně k jednotce CS dva.“

„No ne, vážně?“ zeptala se žena ironicky a Michael se zamračil. *No jistě, jediné dvě jednotky commandos jsou zatím CS jedna a CS dva. A jednička už je vystrojená, vycvičená a připravená vyrazit.*

„Ano,“ řekl vyrovnaně. Jako důstojník by tu ženu mohl seřvat, ale tím by ze sebe nejspíš udělal akorát blbce. „Mám si zde vyzvednout výstroj.“

Žena mrkla do počítače a pozvolna přikývla. „Ano, mám to tady. Žádanka na pušku a pistolí.“ Zpod pultu vytáhla PDA datapad a elektronické pero. „Dojdu pro to. Tady to zatím podepište.“

Michael tak učinil, zatímco žena odešla mezi regály. Po chvíli se vrátila. V jedné ruce nesla stehenní pouzdro s pistolí a v druhé pušku.

„Vy jste z Tarnówu, že? Jak moc se vyznáte v sinajských zbraních?“

„Moc ne,“ přiznal se. „Na Tarnówu používáme SA dvoutisícovky a potom zbraně z Ballingtonu.“

„Ballingtonské zbraně nejsou nic moc,“ zabručela žena. „A ty tarnówské se od našich poněkud liší.“

Vytáhla pistolí z pouzdra a podržela ji Michaelovi před obličejem. „Tohle je Adler & Zach Mřiatřicet neboli Gilmor. Zásobník na dvacet šest ran, střely jsou poháněné klasicky elektromagneticky. Akumulátor zbraně vydrží bez dobíjení i několik týdnů. Spoušť není tak těžkopádná jako u astonských zbraní.“ Podala pistolí Michaelovi a ten si ji potěžkal. Byla poměrně lehká a dobře se držela, ale i tak to byl nezvyk oproti zbraním, které používal u Tarnówské armády.

Žena počkala, dokud si zbraň neprohlédne a potom obrátila svou pozornost k pušce. „Tohle je Stern S dvaadvacet. Zásobník je na šedesát ran. Umožňuje střelbu jednotlivými ranami nebo dávkou. Pušku je taky možné přepnout do sniper módu, kde bude efektivní dostřel pušky až kilometr, ale taková střelba spotřebuje více energie, a to sníží kadenci palby.“

Michael přikývl. Většina útočných pušek měla sniper i normální mód. Normální mód měl kratší dostřel – a do určité míry i průraznost –, ale to nebyla vždycky nevýhoda. Při boji v městské zástavbě bylo kupříkladu lepší, když vaše zbraň měla kratší dostřel, protože nikdo nechtěl riskovat, že střely z jeho pušky zasáhnou přátelského vojáka o dvě ulice dál, na kterého ani neviděl.

Michael od ženy převzal i tuto zbraň a také ji potěžkal. Tohle byl větší nezvyk než pistole. Stern S-22 se hodně lišil od SA-2000, ze které střílel do té doby.

„Potřebujete ještě něco?“ zeptala se žena a Michaela překvapilo, že její původní znuděnost byla pryč a zdálo se, že mu chce opravdu upřímně pomoci.

„Ne, děkuji,“ řekl nahlas. „Jste velice laskavá, seržante.“

Žena se ušklíbala. „To je úděl seržantů, aby pomáhali nebohým malým poručíkům. Nemusí nás to vždycky bavit, ale je to naše práce. Potřebujete ještě něco?“

„Ne, asi ne. Měl bych se hlásit u svého velitele.“

„Tak hodně štěstí. A pokud vám smím radit, dejte na svého seržanta!“

„To si snad dělaj srandu. *Tohle* že je náš nověj důstojník?“

Svobodník Saul Kazir seděl spolu se zbytkem první čtyry v jídelně a nevěřícně zíral na muže – spíš kluka –, který se u vchodu bavil s kapitánem Hirschem.

„Jo, už to tak bude,“ potvrdila seržant Miranda Šarilová. „Podplukovník ho k nám přidělil dneska ráno.“

„Ale vždyť je tak... tak...“

„Mladej?“ nadhodil desátník Omar Čchin s úsměvem. „Jo, tak to bejvá, takovýhle poručíci bejaví. Velej četě a nedokážou si pomalu najít ani vlastní prdel. U vás v Buranově to tak nebylo?“

Saul na Čchina zavrčel a desátník se radši stáhnul. Sice měl o stupeň vyšší hodnost, ale už Saula nějakou dobu znal a věděl, že taková formalita jako hodnost by tohohle muže nezastavila, kdyby se opravdu naštvál.

Saul Kazir byl totiž poměrně velký balík masa. Měřil sto devadesát centimetrů a působil jako vodopád svalů. Měl tmavou pleť a vlasy sestříhané nakrátko, ale moc se k němu nehodily. K jeho vizáži by sedly spíš dlouhé dredy.

Saul pocházel z jedné z nejnověji osídlených planet v Kolonizovaném prostoru. Čchin slyšel něco o tom, že tu kolonii postihla nějaká katastrofa a Saul

byl jeden z mála, kteří uprchli. V každém případě ale zcela jistě nebyl na Sinaji příliš dlouho. Měl pořád takové buranské manýry.

I když třeba to není buranský, třeba se jen chová jako správněj mariňák.

„U nás,“ začal Saul a do jeho hrubého hlasu se prodral ostent dávné bolesti, „nám velet prostě ten nejdýl sloužící a ten nejlepší. Je teda fakt, že nás nebyl takovej kopec jako tady.“

Jeho planeta musela být hodně malá kolonie. Nejspíš něco sotva většího než městečko, kde byl jen starosta a nerozlišovalo se mezi policií a armádou.

„Tady to funguje tak, že důstojník má na triku jiný povinnosti než řadovej voják nebo poddůstojník,“ řekla Šarílová. „Ale na Sinaji alespoň nutí důstojníky nejdřív pobejt rok v roli řadovýho vojáka.“

„Jo, to u nás v Astonský unii to tak není,“ postěžoval si Čchin a potom se ušklíbl. „Na druhou stranu, četu stejně vždycky řídí starší seržant. A poručíci mívaj *velmi* krátkou životnost.“

„Neřešte to,“ napomenula je Miranda a potom se podívala přímo na Čchina. „A co se týče ‚buranů‘ v Kolonizovaným prostoru, tušíš, odkud pocházím já?“

Čchin polkl. Miranda – seržant Šarílová – měla téměř dokonalý sinajský přízvuk a vůbec ho nenapadlo, že by mohla pocházet odjinud než ze Sinaje. A už vůbec ne z...

„Éé... z Kolonizovanýho prostoru, seržante?“

„Správně. I tamější obyvatelé jsou lidi, víš? I když o nich většina obyvatel vyspělejších planet ani nepřemejšlí.“

„Omlouvám se, nechtěl jsem...“

„V pořádku,“ ujistila ho Miranda a usmála se. Tahle žena měla jeden z nejkrásnějších úsměvů, jaké Čchin kdy viděl. Stejně jako Saul měla krátké vlasy a stejně jako k Saulovi by i k ní seděly spíš dlouhé.

A oba pocházeli z Kolonizovaného prostoru. Ale tím našťestí už výčet jejich podobností končil. Ti dva byli naprosto odlišní.

Ale nejspíš to nebude náhoda, že v jedné cetě jsou hned dva rodáci z Kolonizovaného prostoru. Koneckonců, míří právě tam. Tristan byl sice v té oblasti osídlen mezi prvními, ale pořád to byl Kolonizovaný prostor a tam platila úplně jiná pravidla než ve zbytku sektoru Hirano.

Čchin přestal uvažovat a opět se zasoustředil na své kolegy.

„To je fakt neuvěřitelný, že nám ten klouček bude velet!“ ozval se znovu Saul.

Michael cítil, jak se na něho upírají zraky všech vojáků v jídelně, a najednou si přál být maličký a bezvýznamný. Cítil, že ho hodnotí... a nejspíš nijak příznivě.

Kapitán Roland Hirsch splňoval snad všechny stereotypy, které existovaly o sinajských důstojnících. Byl kompetentní, spravedlivý, odhodlaný, a zatím-

co ostatní důstojníci křičeli „vpřed“, on křičel „za mnou“. Nebo se to o něm alespoň říkalo. Michael ho sotva potkal, ale už o něm něco málo slyšel, když byl oficiálně převeden ke commandos a vyfasoval sinajskou výstroj.

„Posloucháte mě, poručíku?“

Michael sebou trhl, rychle potlačil myšlenky a pomalu přikývl. „Ano, kapitáne, omlouvám se.“

„Jak jsem říkal, vaše úloha bude víceméně v tlumočení mých rozkazů četě, chápete?“

„Zajisté, pane.“

„Nechci, abyste vy – nebo poručík Wallace – dělal borce a riskoval životy svých lidí ve snaze se zviditelnit. Vy budete velet četě, ale starší seržant Josaka bude vaší pravou rukou a důrazně vám doporučuji, abyste každý svůj krok pokud možno konzultoval s ním. V ideálním případě se mnou nebo hlavním seržantem Stillerem.“

„Rozumím, pane,“ přitakal Michael. Stiller a Josaka byli dva z nejvyšších seržantů v Hirschově sekci a Josaka sám byl nejvyšší poddůstojník Michaelovy čety. Poručík Wallace podle všeho bude velitel druhé čety Hirschovy sekce.

Jednotka commandos měla přibližně sílu praporu, ale administrativně a takticky byla dělena jinak. Každá jednotka měla velitelskou četou, kde byl velitel jednotky, jeho zástupce, vrchní seržant a menší štáb složený hlavně z komunikačních a logistických specialistů a zdravotníků. Velicí četa disponovala rovněž dvěma bojovými družstvy, jež měly za úkol doprovod velitele. Jednotka se pak dále dělila na šest menších rot, kterým se v commandos říkalo sekce, pod velením kapitána. Každá sekce měla své komunikační specialisty (ostatně měly tyto jednotky operovat na nepřátelském území a potřebovaly zajistit bezpečnou komunikaci) a dvě čety po třech družstvech. Michael měl na starosti první četou sekce D pod velením kapitána Hirsche.

Ovšem jak Michaelovi hned důrazně vysvětlili, dělení na čety a družstva je hlavně administrativní a od každého člena se očekává, že bude schopen improvizovat, často budou sestavovány malé skupiny *ad hoc* pro splnění nějakého konkrétního úkolu.

„Cena každého důstojníka se zjistí až v boji. Do té doby můžeme pouze spekulovat,“ pokračoval Hirsch. „A když jsme u toho. Během příštích týdnů se hodně zapotíte, poručíku. Čeká nás série cvičení, a ač jste jen nejnižší forma důstojníka, mějte na vědomí, že za nedostatky své čety nesete konečnou odpovědnost vy, rozumíte?“

„Ano, pane!“

„Dobrá. A příští týden nás čeká cvičný HALO seskok, tušíte, o co půjde?“

Michael potlačil nutkání olíznout si rty. „Pane, myslím, že jde o nácvik přistání na planetě.“

„Ano, ale budeme přistávat bez lodí.“ Hirschovy pronikavé oči se do

Michaela zabodly jako dvojice iontových paprsků. „Nevím, jak název HALO vznikl, ale pro nás jde o seskok v bojovém skafandru s příruční antigravitační jednotkou. Raketoplány nás dopraví až do atmosféry, ale ne na zem. Ve výšce dvacet tisíc metrů nad zemí z raketoplánu vyskočíte a většinu cesty dolů poletíte volným pádem rychlostí dvě stě metrů za sekundu, a abyste během letu neomdleli, tak do vás bude váš bojový skafandr neustále pumpovat adrenalin. Dole budeme mít vyznačenou zónu seskoku, takže budete muset neustále korigovat svůj let. V takové výšce je možné velice snadno zónu seskoku minout o celé desítky kilometrů a dopadnout přímo doprostřed nepřátelských pozic. Když manévrovací trysky a antigravitační jednotku zapnete moc brzo, stane se z vás snadný cíl pro protiletadlovou palbu, když je zapnete moc pozdě, tak se rozmáznete o zem, než si vůbec stihnete uvědomit, že se s vámi něco stalo. *Tohle* je ve stručnosti podstata HALO seskoku.“

Tentokrát Michael potlačil nutkání polknout a Hirsch se krutě usmál.
„Vítejte u commandos, poručíku Kowalski.“

3.

Pokud existovali nějakí tři muži nanejvýš odlišní, pak to byla trojice, která právě vystupovala z kasimírského raketoplánu v otevřeném hangáru na vrcholu hory Avalon na Tristanu.

První z mužů byl doktor Antal Duncan, jehož holá hlava ostře kontrastovala s prostým černým oděvem a jeho oči prozrazovaly jakýsi ležerní nezájem o všechno – a všechny – v jeho okolí.

Druhý muž, mezi jehož černými vlasy se už začaly objevovat šedé nitky, byl agent Císařského direktorátu Andreas Grillo a své okolí si naopak prohlížel velice pozorně, pátral po každém náznaku nebezpečí a zároveň sbíral informace pro pozdější využití. Na tváři měl jistý přezíravý výraz člověka, který už byl všude a nic ho nepřekvapí.

Trojici dotvářel kapitán loďstva Belaris Sandhí. Byl to sotva čtyřicátník a z těchto tří mužů byl nejspíš nejmladší – i když u Duncana se kvůli jeho holé hlavě věk odhadoval jen velmi těžko. Jeho uniforma byla bez poskvrnky a dokonale pasovala ke štíhlé trénované postavě. Sandhí své okolí pozoroval, ale na rozdíl od Grilla se soustředil spíše na technické vymoženosti než na možnost nebezpečí.

V hangáru foukal silný vítr, který po chvíli, když se zavřela masivní vrata hangáru, ustal. Venku zuřila vánice, ale to nebyl ten největší problém. Tristan byla velmi chladná planeta, a i po rozsáhlé teraformaci zůstávalo obyvatelných jen asi čtyřicet procent planety, z čehož značnou část pokrývala voda. Hora Avalon se nacházela na Severním kontinentu, na samém okraji obyvatelné zóny planety, a venkovní vzduch zde byl příliš řídký na to, aby někdo mohl bez pomoci vydržet delší dobu.

K trojici mužů přistoupila mladá žena v uniformě, s obezřetným výrazem ve tváři.

„Vítejte v hoře Avalon, pánové. Jsem major Halmíra MacNamarová, zpravodajská důstojnice maršála Frosta. Prosim, pojdte za mnou.“

Vedla je bludištěm koridorů a tunelů do nitra komplexu. Kapitán Sandhí věděl, že během teraformace si první kolonisté na Tristanu vybudovali obrovské podzemní kryty, ve kterých žili, dokud se povrch planety nestal obyvatelným.

Tyto bunkry byly rozmístěny po celé planetě a většina nynějších velkých měst vyrostla právě nad nimi. Hora Avalon byla tehdy sídlem prvního velkovévody, ale opustil je, když se ukázalo, že oblasti kolem rovníku jsou obyvatelnější.

Frost se nyní do této hory znovu nastěhoval a učinil ji svým velitelstvím. Sandhí v tom viděl onu symboliku. Velkovévoda měl na Tristanu velký respekt a tím, že Frost za své sídlo zvolil právě horu Avalon, dával najevo respekt k minulosti a naznačoval, že jeho nepřátelé jsou pouze současní velkovévodové a jejich oligarchové.

Nebylo se moc čemu divit. Současný velkovévoda byl namyšlený idiot a jeho nejbližší předchůdci byli dekadentní sebranka. Vládnoucí šlechta, která velkovévodovi pomáhala řídit stát, nebyla o moc lepší.

Když nad tím tak Sandhí přemýšlel, uvědomil si, že i první vládce, který vedl kolonizační výpravu na Tristan, byl megaloman s představami o vlastní nadřazenosti. Pokud se informace Direktorátu nemýlily, první velkovévoda Robert byl poněkud nevyrovnaný miliardář ze Země, který byl posedlý staroanglickou literaturou a zároveň chtěl být neomezeným vládcem. Celou kolonizační výpravu financoval ze své kapsy a kolonisty vybíral z nejnižších společenských vrstev a oblastí Země a dalších planet, kde panovala bída a hladomor. Takoví kolonisté pak v Robertovi spatřovali svého zachránce, který je vede za něčím lepším. Takže velkovévoda Robert byl uctíváný, milovaný, obdivovaný a pro své poddané byl něco více než hrdina a jen něco méně než bůh.

Tato tradice nesmírné úcty k velkovévodovi přetrvávala svým způsobem dodnes. Možná proto nikdo nikoho z těch arogantních blbců nesvrhl nebo se jim nepostavil. Nezískal by dostatečnou podporu.

Až dodnes. Maršál Frost býval nejvyšším velitelem Tristanské armády a jedním z velkovévodových oligarchů. Navíc byl vzdáleným bratrancelem velkovévody Triana a vzdáleným strýcem současného velkovévody. Bylo to sice až z několikátého kolena, ale pořád v něm bylo dost z rodové krve, aby mohl i některé zatvrzelé royalisty přesvědčit, že má na trůn nárok. Jeho druhou výhodou byl fakt, že měl na své straně značnou část armády a sám o sobě byl poměrně populární i mezi obyčejnými lidmi.

Pak došlo k válce, Frost nechal na hlavní město shodit nukleární hlavici a původní velkovévoda zemřel. Od té doby Frost získával převahu.

A Kasimírané – hlavně Duncanův projekt Labrador – mu pomohou onu převahu ještě zvětšit a udělat z Tristanu silného spojence v Kolonizovaném prostoru.

Následujících několik minut cesty se Sandhí soustředil na interiér obří základny v nitru hory. Technologie, s níž byl tento bunkr vybudován, byla na poměry Kasimíru zaostalá, ale přesto byla v této zastaralé a těžkopádné technologii jistá působivost. S moderními materiály kupříkladu mohly být hermetické dveře

jen několik centimetrů tlusté, ale v této pevnosti jednotlivé sekce běžně oddělovaly až jeden metr tlusté masivní dveře z vyztuženého železa.

Působivé. Hrubé, zbytečné, ale působivé.

Nakonec je MacNamarová dovedla do kanceláře maršála Frosta.

Frost v mnoha ohledech Sandhímu připomínal císaře Drakose. I když to možná byl jen úvodní dojem, protože oba byli tmaví a oba s plnovousem. Frost měl kolem sebe stejnou auru autority jako císař. Jenže pořád to byl pouze vůdce povstání na třetířadě planetě a s vládcem Kasimířského císařství se srovnávat nedal.

„Doktor Duncan, kapitán Sandhí a Andreas Grillo, maršále,“ představila je MacNamarová.

Frost se usmál, vstal od svého stolu a každému z hostů potřásl rukou. „Vítejte na Tristanu, pánové!“

„Děkujeme,“ odpověděl Sandhí za všechny. „A náš císař vám posílá srdečné pozdravy.“

„Velice děkuji... hlavně za ty pozdravy v podobě pušek a vojenských poradců.“ Frost se usmál a pokynul všem, aby se posadili.

„Kasimír je rád, že může poskytnout pomoc někomu jako vy,“ řekl Grillo diplomaticky. „Císař vždy rád podpoří někoho, kdo se nebojí narušit zkorumpovaný systém a snaží se nabídnout lidem něco lepšího. Jako to udělala císařova matka.“

„Aliance mezi Kasimírem a Tristanem pod vašim velením by byla velmi působivá a vaše planeta by mohla jít příkladem pro ostatní světy v Kolonizovaném prostoru,“ dodal Sandhí. „Celé desítky planet by mohly dobrovolně zažádat o status protektorátu Kasimíru. A Tristan by byl v centru toho všeho.“

Frost souhlasně přikývl, bylo vidět, že takto velkolepě dosud neuvažoval, ale nepochybně se mu to líbilo. „Ano, chaos vystřídá řád. To hodlám zavést na Tristanu. Stejně jako se to podařilo baronu Gádosovi na Kamalu.“

Sandhí potlačil nutkání se zamračit. Frost a Gádos vzájemně spolupracovali a Gádos byl vládcem planety Kamal v Kolonizovaném prostoru. Byla to sice ještě zaostalejší díra než Tristan, nicméně faktem zůstávalo, že Gádos financoval přinejmenším několik pirátských skupin a jeho moc na nich byla nepřímo postavena – s jejich pomocí Kamal před třiceti lety ovládl a jeho takzvaná „domovská flotila“ byli také v podstatě piráti. Oficiálně s piráty sice neměl nic společného, ale na tom koneckonců nezáleželo. V Kolonizovaném prostoru neexistovalo nic jako mezinárodní právo. Kasimír a Tristan budou pro operaci Trója Gádose potřebovat. Sandhí to chápal, ale to neznamenalo, že musí mít nutně Gádose rád. Během své kariéry v Kolonizovaném prostoru často působil a viděl, co piráti dovedou.

„To je i císařovo přání,“ odpověděl Grillo a vytrhl tak Sandhího z přemýš-

lení. „Proto vám hodlám poskytnout svou asistenci. A děkuje vám, že chápete, že plný rozsah naší pomoci musí zůstat v utajení.“

„Samozřejmě,“ přitakal Frost. „Nakonec je to i v našem zájmu. Nestojím o to, aby nám celá Obranná aliance přišla zaklepat na dveře. Ten jejich takzvaný Intervenční sbor je až k smíchu, když uvážíme, jaké mají Astoňané nebo Ballingtoňané prostředky.“

„Nicméně je nesmíme podceňovat,“ varoval ho Sandhí. „I s omezenými prostředky mohou být velmi nebezpeční.“

„Vaše štěstí spočívá v tom, že jim bude ještě nějakou dobu trvat, než se sem dostanou,“ upozornil ho Grillo.

„A toho času hodlám dobře využít,“ ujistil je Frost a vstal. Přistoupil k velkému nástěnnému monitoru a stiskl tlačítko. Obrazovka na něm rázem ožila a objevila se na ní mapa Tristanu. Většina Severního kontinentu byla v přátelské zelené barvě, výjimku tvořila malá oblast na západě kontinentu a zanedbatelná část na poloostrově jižně od města Marianne. Zbývající dva kontinenty – Jižní a Západní – byly vyvedeny rudě. Ovšem Severní kontinent byl centrem průmyslu a tvořil největší část obyvatelné zóny.

„Jak vidíte, potom, co generál Killian se svou První armádou zlikvidoval loajalisty v Marianne, se jejich odpor zlomil na celém Artušově poloostrově. Poslední prapory se rozpadají a jejich členové přecházejí spíše na partyzánskou válku. Úplnou kontrolu nad poloostrovem budeme mít do dvou týdnů. Alespoň podle Killianova odhadu.“

„Partyzány nesmíte podceňovat,“ ozval se opět Sandhí. „Oni pouze přešli na jiný způsob vedení války.“

„Toho jsem si vědom,“ přiznal Frost. „Nicméně lojalistům zůstává v držení pouze západní oblast tohoto kontinentu,“ ukázal na mapu. „Mají tam přibližně čtyři divize, ale je téměř nemožné, aby se za současných podmínek probojovali skrz Zabranské hory. Nemají dostatečnou leteckou kapacitu, aby mohli přesouvat velké množství jednotek vzduchem, a generál Marx je se svou Druhou armádou – složenou z pěti divizí – dokáže udržet na uzdě téměř neomezenou dobu.“

Znělo to působivě, ale Sandhímu bylo jasné, že zdejší „divize“ se s tím, co dává dohromady Obranná aliance, nemohou měřit. I s dodávkami Kasimiru bude stále mít většina Frostových lidí pouze archaické, chemicky poháněné zbraně a žádné bojové zbroje. A podpora vznášedel je zde také minimální. Každá divize Obranné aliance vydá za čtyři zdejší. Minimálně.

Proto také Frostovi kromě pušek hodlají poskytnout i výplody Duncanova projektu Labrador.

Frost nejspíš poznal, co se Sandhímu honí hlavou, nebo se prostě rozhodl zavést téma tímto směrem, a podíval se na Duncana.

„Dodávky pro vás již dorazily, pane – doktore – Duncane. Jak jste si přál,

poskytli jsme vašim technikům prostory na několika nižších podlažích hory Avalon a nepletli jsme se jim do cesty.“

„To rád slyším,“ řekl Duncan. „Příští dodávky by se měly objevovat během následujících týdnů. A... pokud by vám to nevadilo, rád bych si celý komplex co nejdříve prohlédl.“

„To jsem očekával. Ale měl jsem za to, že byste si rádi nejdříve prohlédli své pokoje a trochu si odpočinuli. Koneckonců vaše cesta byla...“

„Rád bych si to prohlédl hned, pokud možno,“ přerušil ho Duncan. „Únava není nic jiného než biologická reakce organismu. A jako taková jde korigovat.“

Frost zřejmě poslední dvě Duncanovy věty nepochopil, ale hned přikývl. „Jak si přejete. Shromáždím své důstojníky a můžeme rovnou uspořádat prohlídku.“

Kapitán Sandhí stál spolu s Duncanem, Grillem, Frostem, MacNamarovou a dalším pultuctem Frostových důstojníků v obrovské hale a díval se na stvoření, které viselo na antigravitačních deskách uprostřed sálu a bylo napojené asi na tucet různých tyčí a kabelů.

Ta potvora vypadala stejně odporně, jak si pamatoval, když byl tenkrát s Duncanem na její rodné planetě. Vypadala jako obří hnusný červ, bez jakéhokoliv náznaku očí, uší nebo jakýchkoliv smyslových orgánů.

Což možná bude tím, že to žádné smyslové orgány nemá. Alespoň žádné, jež bychom mohli chápat.

Sandhímu to připadalo hloupé, ale přesto si při pohledu na tohohle tvora vzpomněl na to, co viděl, když šel naposledy na velkou.

Doktor Duncan tam stál a tvářil se, jako by to byla ta nejkrásnější věc, kterou matka příroda vyplodila.

Matka příroda asi musela být na drogách, když tohle vytvářela.

„A tohle nám pomůže vyhrát válku?“ zeptala se MacNamarová. „Jak?“

„Ona přímo ne,“ odpověděl Duncan. „Ale její... potomci.“

„Její?“ zeptal se jeden z Frostových důstojníků. Podle toho, co si Sandhí pamatoval o tristanských frčkách, šlo o generálmajora, ale jeho jméno neznal. „Co to vůbec je za věc?“

„Říkáme jí matriarcha,“ odvětil Duncan s úsměvem. „Ona je nástroj ke všemu. Vůdkyně společenstva.“

„A její potomci?“ zeptal se onen generál.

„To bude to, co dorazí během příštích týdnů. Několik živých exemplářů a mnoho vajec.“

MacNamarová se zamračila. „Takže tahle... věc. To je něco jako včelí královna? Matka úlu?“

Duncan zavrtěl hlavou a jeho úsměv se rozšířil. „Kdepak. Ona je něco víc. Něco mnohem, mnohem víc. Matriarchy jako tato měly před téměř dvěma ti-

síci lety v hrsti celý sektor Hirano. Finrati, Hunové i všichni tehdejší obyvatelé se před nimi třáslí... A teď je naše.“

„Zatracení zrádci! Zatracení *zasraní* zrádci. Všichni do jednoho!“

Skupina šlechticů stála ve velkovévodově přijímacím sále a pozorovala svého vládce, jak zuří.

„Generál Hewlett měl přece ten zatracený poloostrov ubránit,“ pokračoval velkovévoda Gawain ve své tirádě. „A teď má tu drzost mi napsat, že rozkázal svým lidem přejít na partyzánskou válku! Ještě pár dnů a byli bychom tam přece schopní dopravit posily!“

Norman Moneo, jeden z oligarchů a současný ministr obrany – nebo spíše ministr války –, pozoroval své kolegy. Nikdo se neodvážil vyslovit nesouhlas s velkovévodou. Gawain byl sotva šestadvacetiletý mladík a jako synovec velkovévody Triana byl v původní posloupnosti nástupnictví až čtvrtý. Ale když Frost zlikvidoval hlavní město, zabil Triana i jeho dva syny, nástupnictví přešlo na Gawaina, ovšem ten mladík na to nebyl ani zdaleka připraven.

Psychicky to nezvládal. Když se smutek, šok a zášť skloubí dohromady, může dojít k problémům. Zvlášť když těmito pocity disponuje vládce.

Ale někdo se ozvat musel.

„Vaše Milosti, nechci nijak obhajovat jednání generála Hewletta, ale je pravdou, že situace, ve které se nacházel, byla žalostná.“

„Protože nedokázal ubránit Marianne!“ vyprskl Gawain. „Naše nejdůležitější město a on ho Frostovi dá téměř bez boje.“

Při obraně města Marianne zahynulo přes třicet tisíc loajalistů, ale na to ho Moneo nyní nehodlal upozorňovat. Stejně by to nemělo smysl.

„To je možné, Vaše Milosti, ale za současné situace už jednoduše nebyl schopen Artušův poloostrov ubránit. A to není poraženectví, to je vojenský fakt.“ Na okamžik sbíral odvalu a potom opět promluvil: „Nezapomeňte, že Obranná aliance nám již brzy vyšle pomoc. A stále od nás očekávají koordináty pro vyslání svých jednotek. Myslím, že bychom se měli soustředit na Marianne.“

„To jsem také měl v plánu, ale potom, co to tam ten pitomec Hewlett poslal, tu možnost nemáme,“ namítl velkovévoda. „Obranná aliance by nám spíše mohla pomoci v Zabranských horách.“

„Při vši úctě, Vaše Milosti, Zabranské hory nejsou tak důležité jako Marianne. Je to sice naše poslední stabilně držená oblast na Severním kontinentu, ale nemá žádnou praktickou důležitost! Marianne a celá okolní průmyslová oblast je nejdůležitější a čím déle ji bude mít Frost v rukou, tím hůře pro nás!“

„A co tedy navrhuje?“

„Necháme zbytky Hewletovy armády přejít na partyzánskou válku a posi-

ly, které jsme plánovali vyslat, stejně pošleme – bude trvat minimálně několik dní, než Frost opevní poloostrov protiletadlovými bateriemi, aby nám to zneumožnil. Vyšleme tam co nejvíc branců, aby posílili odboj. A až dorazí Obranná aliance, zaměříme její síly právě na tuto oblast.“

Velkovévodu to podle všeho zaujalo. Otočil se zády ke svým oligarchům a pozoroval oknem město. Heorot nebyl tak velký ani krásný jako původní hlavní město Mercia, ale bylo to největší město na Jižním kontinentu – bezpečně vzdálené od všech bojů –, a tak se stalo novým sídlem velkovévody.

Který se netajil tím, že tohle město nesnáší.

Presto chvíli pozoroval ulice a zvláštní klid chodců, kteří si šli za svými povinnostmi – jejich klid byl však nejspíš jen domnělý, protože v Heorotu nebyla rodina, které by někoho nezverbovali do rychle se rozšiřující Loajalistické armády...

„Máte pravdu, Normane,“ ozval se velkovévoda nakonec. Otočil se od okna a usmál se na Monea. „Máte pravdu. Zaříd'te to.“

Tracy Mossová byla spolu s několika dalšími stovkami branců nahnána na velké prostranství poblíž velkovévodova paláce.

Na sobě měla starou uniformu. Byla jí trochu velká, její předchozí majitel byl podle všeho větší než ona – což nebylo nijak překvapivé, Tracy měla velmi drobnou postavu. Na boku uniformy zůstávaly dva asi centimetrové otvory, které jí neustále připomínaly, jak došlo k tomu, že tento mundúr zdělila.

Neměla ani helmu. Helem bylo málo a na každého se nedostalo. Ona jednoduše byla jedním z těch méně šťastných. Alespoň že dostane pušku. Ale i to bylo nejspíš jen proto, že při základním výcviku ukázala, co s ní dokáže. Jinak by asi sloužila jen jako návnada na palbu, jako jiné dívky jejího věku.

Na pódium před palácem vystoupil muž v honosné uniformě. Byl malý, tlustý a značnou část jeho obličej je pokrýval hustý plnovous.

„Vítejte, vojáci!“ zvolal a jeho hlas rezonoval z mnoha reproduktorů kolem prostranství. „Já jsem Norman Moneo, ministr války velkovévody Gawaina. Všichni se brzy vydáte na nebezpečnou cestu na Severní kontinent, kde budete bojovat. Nikomu se nelíbí ta nešťastná nutnost, která nás nutí vás vyslat do boje. Mnoho z vás se nevrátí, ale mějte na paměti, že na výsledku této války závisí životy nás všech. Velkovévoda se na vás dívá a velkovévoda představuje stabilitu. Tuto stabilitu nemůže svrhnout ledajaký uzurpátor!“

Velkovévoda Robert vyvedl vaše předky z bída a dovedl je sem. Nyní velkovévoda prosí o pomoc vás! Bojujte za svého velkovévodu! O vaše rodiny bude postaráno! Bojujte za ně a za jejich lepší zítřky, stejně jako velkovévoda Robert bojoval za lepší zítí vašich předků!

Bůh ochraňuj velkovévodu! A Bůh ochraňuj vás!“

„Za dvě minuty přistaneme!“

Kapitán Sandhí mlčky přikývl a vyhlédl z okna svého raketoplánu, aby spatřil stále se zvětšující lehký křižník *Beowulf*, který byl tím posledním, co zbylo z Tristanského loďstva – už tak dost žalostného.

Po odpoledni stráveném s Duncanem a jeho nadšeným popisem projektu Labrador chtěl pryč. Labrador se mu příliš nezamlouval, a tak ochotně přijal nabídku maršála Frosta, aby si prohlédl *Beowulf*. Válka patřila přece do vesmíru, tam se už celá staletí rozhodovalo!

A Sandhí byl důstojníkem loďstva téměř po celý svůj dospělý život. Už od dětství mu bylo jasné, že chce sloužit v ozbrojených silách, aby mohl splatit svůj dluh císaři. Císaři – a jeho matce – vděčil za vzdělání i za život. V Kasimírské federaci žil pouze první dva roky svého života, ale následky tamější ekonomické situace ještě nějakou dobu přetrvávaly, než Helena I. dokázala zavést své reformy. Sandhí svého otce nikdy nepoznal – nejspíš jeho matku opustil, když poznal, co v chudinských čtvrtích znamenalo žít další krk navíc. Sandhího vzpomínky na život ve slumech byly pouze kusé. Pamatoval si, že měl často hlad a že jeho matka pořád plakala. A peněz a jídla bylo stále méně a méně. Nakonec se jednoho večera jeho matka sebrala a odešla. Vrátila se ráno s kapsou plnou peněz a několika modřinami. Od té doby plakala častěji a pravidelně takto na noc odcházela a vracela se potlučená a s penězi. Sandhí tehdy samozřejmě netušil, k čemu došlo, pochopil to až po letech, což ještě více posílilo jeho nenávisť vůči Kasimírské federaci a jeho odhodlání sloužit císaři. Císařovna Helena postavila ekonomiku na nohy, vytvořila pracovní místa a dostala ho s jeho matkou z chudinské čtvrti. Jeho matka zemřela o pár let později na nějakou chorobu, kterou si s sebou ze slumů přinesla, ale Sandhí přežil a věděl, že za život vděčí císařovně a jejímu synovi.

Astonská unie a všichni ostatní se mohli ohánět, jak chtěli tím, že císařství je autoritářská diktatura. To byla samozřejmě pravda, ale neměnilo to vůbec nic. Všechny předchozí demokratické vlády pro své lidi neudělaly nic, kromě inflace a zvyšování daní. Císař možná nebyl volen lidmi, ale měli ho radši než všechny své předchozí vládcy. A Sandhí už od dětství věděl, že musí císařství svůj dluh splatit.

To ho nakonec dovedlo sem. U loďstva sloužil téměř pětadvacet let a projevil o něho zájem dokonce i císař.

Prudké škubnutí při přistání Sandhího vytrhlo z přemýšlení. Technologie *Beowulfu* byla mnohem těžkopádnější, ta loď neměla ani magnetický vlek! Raketoplán do vnitřního hangáru odtahovalo hydraulické rameno!

Na druhou stranu se nebylo moc čemu divit. I když byl Tristan dost možná nejvyspělejší planeta v Kolonizovaném prostoru, pořád šlo o třetířadý svět.

Beowulf sice nesl označení „lehký křižník“, ale s kasimírským ekvivalentem se nedal srovnávat ani zdaleka. Ta loď byla sotva čtyři sta padesát metrů dlouhá, neměla žádné stíhačky a nesla dvaadvacet odpalovačů seekerů – jejichž preciznost a přizpůsobivost se mohla srovnávat s kasimírskými seekery možná někdy před sto lety.

Ale je to to nejlepší, co mají k dispozici, tak se toho musíme pokusit využít co nejlépe.

Raketoplán konečně znehybněl ve vnitřním hangáru a Sandhí se zvedl a vykročil k průchodu.

Venku ho čekala dvojice důstojníků. Muž a žena. Než si je Sandhí dokázal prohlédnout a zařadit, muž k němu vykročil a napřáhl ruku. Se zasalutováním se neobtěžoval.

„Vítejte na palubě *Beowulfu*, kapitáne Sandhí! Já jsem kontradmirál George Maalf. Toto je moje první důstojnice, komandér-poručík Midaki Connorová.“

Sandhí se s oběma pozdravil a potlačil pousmání. Velkovévoda Robert byl původem Angličan ze Země, a i když jeho následovníci pocházeli z celého světa, měli tendence dávat svým dětem anglická jména nebo rovnou změnit celé rodové jméno po anglickém stylu. Tito dva lidé byli ukázkovým příkladem obou způsobů.

Ne že by tomu tak nebylo i ve zbytku sektoru Hirano, ostatně i doma na Kasimiru mají teď lidé tendence dávat dětem řecká jména potom, co císařovna Helena I. proklamovala návrat k řeckým tradicím. A netýká se to jen děti – prakticky všechny kasimírské válečné lodě mají jména podle postav z řecké mytologie a historie.

„Děkuji za přivítání, admirále,“ odvětil po chvíli. „Vaše loď je velmi krásná,“ zalhal.

„Poslední, která nám zbyla,“ povzdechl si Maalf. „Maršál Frost mě jmenoval kontradmirálem, ale v zásadě nemám čemu velet. Ale maršál mě nejspíš hodlal povýšit za mé... zásluhy na začátku povstání, a tak jsem admirál. Sice admirál bez flotily, stále ale admirál.“

Sandhí pomalu přikývl a uvědomil si, že Maalf byl ten, který svrhl nukleární hlavici na hlavní město a zabil velkovévodu spolu s dalšími desítkami tisíc lidí. Takový čin se mu mohl hnusit, ale zároveň si dokázal uvědomit jeho nutnost. Zničení hlavního města Frostovi z vojenského hlediska pomohlo, navíc prohlásil, že už další podobné útoky neučiní – z části však proto, že při bojích planetárního loďstva byly zničeny veškeré loděnice a *Beowulf* měl jen omezenou zásobu seekerů. Kasimír mu nejspíš nějaké časem dodá, ale to byla otázka budoucnosti. Prozatím si nikdo nemohl dovolit střelami typu Seeker plýtvat.

Baron Gádos by možná mohl něco poskytnout, ale zřejmě svého spojení nemiluje natolik, aby mu dodával munici.

„Tristan vás ještě bude potřebovat, admirále,“ ujistil Maalfa a potom se roz-

hlédl. „Nebudu vám lhát, naše lodě jsou samozřejmě vyspělejší, ale i vaše loď bude v nadcházejících událostech hrát strategickou roli.“

Nevěděl, jestli je to pravda, ale Maalf byl pořád spojenec, mohl ho tudíž přinejmenším povzbudit.

Admirál se usmál. „Děkuji, kapitáne. Chtěl byste si nyní mou loď prohlédnout?“

„Zajisté.“

„Výborně. A mohu vás rovnou odvést na můstek. *Beowulf* je loď třídy *Excalibur*, naše loďstvo mělo původně sedm takových, ale během bojů mezi posádkami byly všechny až na *Beowulf* zničeny. Loď má standardně osm set čtyřicet dva členů posádky, z toho šedesát sedm důstojníků. Rovněž disponuje...“

4.

Zapípaní komunikátoru vytrhlo Vivian z četby knihy, rychle se tedy natáhla k tlačítku interkomu na stole.

„Ano? Tady kapitán.“ Byla sice hodností jen komandér, ale funkcí byla velící důstojnice plavidla, a tudíž podle tradice titulovaná jako kapitán – což podle ní mělo především za účel mást lidi.

„Můstek, poručík Tabori,“ ozval se hlas jejího prvního důstojníka. „Za dvacet minut dorazíme k soustavě Sinaj, přála jste si být informována.“

„Děkuji, poručíku, hned tam budu,“ řekla Vivian a vypnula čtečku knih, kde měla už poněkolkáté rozečtené *Lásky a nelásky*. Tato téměř sedm set let stará kniha, napsaná na Zemi krátce po prvních vesmírných letech, byla románem jejího dětství. Vivian upřímně doufala, že se posádka *Rangeru* nedozví, že si jejich kapitán v soukromí čte romantické knížky zaměřené na dívky kolem patnácti let. Její autoritě by to moc neprospělo. Na druhou stranu ji podobné čtení uklidňovalo, hlavně v současné situaci, kdy měla na starosti celou vesmírnou loď. Člověk v takové situaci občas potřebuje utéct od reality.

Vyšla z kajuty, minula mariňáka, jenž střežil její dveře, a zamířila na můstek.

Ranger byl poměrně nová loď – třída *Intendant* se sice poprvé zaváděla do služby již před deseti lety, ale samotný *Ranger* byl jen dva roky starý a dost možná šlo o nejnovější loď, jakou Astonská unie Intervenčnímu sboru poskytla.

Když se poručík Tabori zvedl z velitelského křesla, aby je nabídl Vivian, opět si s jistou dávkou nejistoty plně uvědomila, že celý *Ranger* je nyní její loď.

„Kapitán na můstku!“ ohlásil mariňák střežící vchod. Vivian vklouzla do křesla a věnovala svému prvnímu důstojníkovi pohled.

V Taboriho očích se objevila jakási zvláštní jiskra, která zase rychle zmizela. Nebylo to poprvé a Vivian měla pocit, že Tabori na ni nahlíží trochu skrz prsty. Ze začátku měla dojem, že jde o prostý fakt, že je o více než třicet let starší, a přitom je o celé dva hodnostní stupně níž než ona a slouží pod ní. Ale z Taboriho složky se dozvěděla, proč má ve svém věku stále tuto hodnost. Ve štábních funkcích a v nevelitelských složkách, jako astrogace nebo inženýr-

ství, byla spousta důstojníků, kteří odešli do penze jako starší poručíci a byli naprosto spokojeni. Nicméně Ernst Tabori prošel taktickým výcvikem a nikdo nepochyboval o tom, že směřuje na velitelský post. Potom ale jeho kariéra zamrzla.

Pokud to Vivian pochopila správně, tak se před více než třiceti lety poručík Tabori dopustil trestuhodné nedbalosti, kvůli které byli vážně zraněni tři astronauté, jeden nepřežil. Tabori se sice vyhnul soudu, který by ho s největší pravděpodobností vyloučil s hanbou z loďstva, ale dostal důtku, s níž byl tento incident zanesen v jeho papírech, což prakticky zaručovalo, že nikdy nezíská velitelský post a že to nikdy nedotáhne dál než na staršího poručíka.

Proto se nejspíš přidal k Intervenčnímu sboru, pomyslela si Vivian. Možná že chtěl jednou provždy dokázat, co v něm je, a očistit se. Ale asi se mu úplně nelíbí, že skončil pod někým, kdo je skoro o třicet let mladší než on. A jehož přítomnost mu stále připomíná, o co přišel.

„Mimoprostorový přechod za dvacet sekund!“ ozval se kormidelník, čímž vytrhl Vivian z přemýšlení a ta se zasoustředila na displej u svého křesla.

Odpočet dospěl k nule a fregata *Ranger* se vynořila z mimoprostorového okna spolu se zbytkem astonských lodí, jež vyluly ze stanice *Ithaka*.

„Jsme na místě,“ prohlásil mladší poručík Mandala, lodní astrogátor.

Konvoj – nebo spíš menší operační skupina – se vynořil na okraji soustavy Sinaj. Cestování mimoprostorovým oknem bylo sice spolehlivé, ale navigace byla složitá. Bylo nemožné na vzdálenost několika desítek světelných let vypočítat kurz, který by loď vyhodil přímo na oběžné dráze nějaké planety. Proto se vesmírné lodě běžně vynořovaly na okraji soustavy. Většina civilních lodí potom cestovala ke svému cíli konvenčním způsobem, vojenské lodě s vyspělejšími navigačními systémy pak provedly krátký „skok“ do nitra soustavy. Ale i tak se obvykle vynořovaly v bezpečné vzdálenosti od planety, protože mimoprostorový skok byl dost nepřesný a nikdo nechtěl, aby se loď nešťastnou náhodou vynořila na stejném místě, kde se nalézal satelit nebo orbitální stanice. Následky takové situace by byly velice nešťastné. Pro loď i pro stanici.

Docházelo samozřejmě k situacím, kdy byl podobný skok nezbytný, jako kupříkladu v bitvě v Hunském prostoru, kde Vivianina loď prováděla skok přímo do atmosféry plynného obra. A v bitvě o Argonaut také obě strany několikrát provedly stejně riskantní skok.

Nicméně k tomu vždy došlo pouze v krizových situacích, toto však byla obyčejná cesta, takže mimoprostorový skok bude proveden do bezpečné vzdálenosti od planety.

„Nějaké zprávy z vlajkové lodi?“ zeptala se Vivian po chvíli.

„Od admirála žádné zprávy,“ odpověděl mladší poručík Damius, komunikační důstojník.

„Máme se připravit na příjem dat pro skok do soustavy,“ dodal Mandala a Vivian přikývla.

Generátor vytvářející mimoprostorové okno mohl běžet pouze omezenou dobu. Konkrétní čas závisel na tom, jakého typu onen generátor je a jestli běží na plný výkon, či nikoliv. Každá loď musela při mezihvězdném cestování provést několik zastávek, během kterých byl generátor na čas odstaven. Válečné lodě – a některé vojenské transportní lodě – měly sice ještě záložní generátor, ale ten se používal pouze v nouzi. Nicméně mimoprostorový skok z okraje soustavy do jejího nitra trval jen zlomek sekund, a to zvládl každý vojenský generátor i po dlouhé mezihvězdné cestě, takže nemuseli čekat několik hodin, než bude zase provozuschopný.

„Vlajková loď nám posílá kurz pro skok k Sinaji,“ ozval se Mandala.

„Výborně. Zaneste ho do počítače a čkejte na rozkaz.“

Několik sekund se nedělo nic a potom se ozval hlas z komunikační sekce.

„Signál z vlajkové lodi, provést skok.“

„Proved'te skok, kormidelníku,“ nařídila Vivian.

Prostor před *Rangerem* se roztáhl a astonská fregata ladně vplula dovnitř. Z pohledu posádky loď jednoduše zmizela ze svého předchozího místa a objevila se někde jinde.

V tomto případě před modrozelenou planetou.

„Skok dokončen,“ ohlásil Mandala. „Nacházíme se sedmnáct minut letu od oběžné dráhy Sinaje.“

„Vlajková loď posílá přibližovací kurz k planetě,“ přidal se Damius.

Ranger se dal opět do pohybu a spolu se svými sesterskými loděmi zamířil k domovskému světu Sinajců.

„Podle senzorů je nad planetou docela rušno,“ ozvala se poručík Lynn Lybaertová. „Kromě jejich domovské flotily – ve které jsou i naše lodě – je tu navíc další sinajská operační skupina.“

Vivian přikývla. Náhlý přesun kasimírských jednotek Sinajce vyděsil asi ze všech nejvíc a zdá se, že museli odvolat nějaké jednotky z vyčišťovacích prací v Huském prostoru.

Vyčišťovací práce, pomyslela si. *Někteří tomu říkají spíše „genocida“*. Vivian se s Huny setkala, bojovala proti nim a oni ji připravili o mnoho přátel. Ale přesto se jí příliš nezamlouvala představa kompletního vyhlazení celé rasy inteligentních bytostí.

„Kapitáne, na oběžné dráze Sinaje jsou také ballingtonské lodě,“ pokračovala Lynn po chvíli.

„Vypadá to, že naši přečeňovaní spojenci dorazili před námi,“ poznamenal poručík Tabori cynicky. „Určitě to nadšeně vmetou admirálu Tylerovi do tváře jako důkaz svý rádoby nadřazenosti!“

„Jen klid, poručíku,“ napomenula ho Vivian. „Ballingtonané jsou naši spo-

jenci a my se momentálně bez nich neobejdeme. Také se obávám, že na žádně výměny názorů nebude čas. Nedovedu si ani představit, co všechno naši velitelé budou teď muset společně řešit.“

„Jsem moc rád, že jste konečně dorazili,“ řekl na uvítanou generálmajor Rudolf Akiš z obrazovky monitoru v Tylerově kanceláři na lehkém křížníku *Warhawk*. „Musíme se co nejdříve setkat.“

„Jistě, hodlám svolat kompletní brífink někdy na tento večer, pokud to bude možné,“ ujistil ho Tyler. Potěšilo ho, jak rychle Akiš přešel k věci. Hodně důstojníků si potpřelo na úvodní zdvořilostní frázičky. „Jak si na tom vlastně stojí pozemní síly, generále?“

„Nakonec bychom měli mít čtyři divize,“ odpověděl Akiš. „Snažím se držet sinajské, astonské, ballingtonské a tarnówské prapory pohromadě, ale museli jsme nakonec sestavovat smíšené pluky a bude ještě nějakou dobu trvat, než se secvičíme. Nemluvě o tom, že máme problémy se zásobováním a dodávkami pozemní techniky. A samozřejmě že důstojníci ze všech čtyř států mají jiné zvyklosti.“

„A vy tedy velíte všem čtyřem divizím?“ zeptal se Tyler.

„Ano. Tedy až budou připravené, zatím je to stále spíše takové papírové velení. Máme sestavenou teprve jednu divizi. Druhá divize se teprve formuje – pomalu – a zbývající dvě jsou na cestě a měly by sem dorazit za pár týdnů.“

„Chápu. Promiňte, že se ptám. Ale měl jsem za to, že na Sinaji generálmajor obvykle nevelí ničemu většímu než jedné divizi, nebo se pletu?“

Akiš se smál. „Nepletete se, admirále. Jenže já byl určen jako velitel pozemních sil Intervenčního sboru ještě předtím, než se vědělo, jak bude velký. Ale ještě během tohoto týdne by ze mě měl být generálporučík. Povýšení je už v zásadě platné, jen ho musí ratifikovat parlament.“

„Aha, už tomu rozumím. Takže gratuluju.“

„Děkuji. Ale jak říkám, musíme se co nejdříve sejít. Plukovník Sarin – to je velitel jednotky commandos – už několik dní nervózně přešlapuje. Jeho jednotka je připravená a on by rád byl na Tristanu co nejdříve.“

„To já také. Jak říkám, svolám na večer poradou nejvyšších důstojníků Intervenčního sboru a jejich štábů. Momentálně čekám ballingtonského velícího důstojníka. Víte o něm vůbec něco?“

„Pouze to, že je to žena,“ odpověděl Akiš. „Přiletěli chvilku před vámi. Já mám plnou hlavu starostí se svým úsekem velení a do záležitostí loďstva jsem moc nešťoural. Vy o ní nic nevíte?“

„Ne, Ballingtoňané se nám kromě výčtu lodí neobtěžovali poslat vůbec nic.“ Do Tylerova hlasu se vloudil náznak pohrdání. Bylo pravdou, že Ballingtoňany neměl moc v lásce – a oni po Argonautu nejspíš neměli moc

rádi Astoňany –, ale neměl to dávat takhle najevo před spojencem. Bylo to neprofesionální. I když upřímné.

„Niméně její raketoplán zde bude za několik minut, takže se o ní něco dozvim. Předběžně tedy počítejte se schůzku v devatenáct nula nula sinajského centrálního času. Vyhovuje vám to tak?“

„Samozřejmě. Budu se těšit, admirále.“

Ballingtonská admirálka skutečně dorazila na Tylerovu vlajkovou loď *Warhawk* za několik minut. V hangáru ji formálně přivítal kapitán *Warhawku* Sun Lin-shin a poručík Ferdinand Rybalko, jenž se stal Tylerovým pobočníkem potom, co Lynn tuto funkci odmítla. Rybalko pak doprovodil ballingtonskou důstojnici do Tylerovy kanceláře.

A Tyler měl co dělat, aby nevytřeštil oči, když tu ženu spatřil.

„Kontradmirál Justina Tarziniová, admirále,“ uvedl ji Rybalko, ale Tyler ho sotva vnímal. Tu ženu poznával. Na její tvář a výraz v jejích očích nemohl nikdy zapomenout.

Poprvé se s ní setkal na diplomatické recepci na Sinaji před sedmi lety, kde spolu vedli docela přátelský hovor.

Naposled ji spatřil, když podepisovala ballingtonskou kapitulaci po bitvě o Argonaut. V bitvě, kde operační skupina pod Tylerovým velením zničila téměř polovinu ballingtonských lodí. V bitvě, na jejímž závěru Tyler ze zoufalství nařídil jedné ze svých lodí sebevražedný nálet na nepřátelský bitevní křižník. V bitvě, kde Tyler téměř s prstem na spoušti přinutil ballingtonského admirála nařídít *veškerým* svým jednotkám v soustavě kapitulovat.

Kapitulaci s ním tehdy přišla podepsat i tato žena. A Tyler na její výraz nikdy nezapomněl. Nebyla to ani zášť, ani přímo nenávisť – i když tehdy mu to tak připadalo. Bylo to něco víc. Jako by jedna část té ženy zahynula spolu s její lodí, která byla mezi těmi zničenými.

A teď Justina Tarziniová – nyní už admirál – vstoupila do jeho kanceláře. Oba jako by se okamžitě vrátili v čase do onoho setkání před šesti lety v Argonautu – a vrátili se i jejich tehdejší pocity.

Poručík Rybalko podle všeho vycítil, že něco není v pořádku, ale nedokázal to pojmenovat a nejspíš to nikdy nebude ani schopen pochopit. Stál tam a nejspíš se díval z Tylera na Tarziniovou a zase zpátky. Každý poručík – i štábní pobočník – by si mezi dvěma admirály připadal trochu nejistě, ale momentálně se jeho pocit nejistoty nejspíš mnohokrát znásobil, když tam stál jako stíhačka chycená mezi dvěma bitevními křižníky.

„To bude všechno, Ferdinande,“ vysvobodil ho Tyler nakonec. „Můžete jít, s admirálem budeme jednat o samotě.“

„Á... ano, pane,“ vydal ze sebe Rybalko a snažil se nedat na sobě znát úlevu – což se mu moc nedařilo. Potom rychle zmizel.

Sean Tyler se ocitl s Justinou Tarziniovou o samotě.

Ticho se protahovalo dalších několik sekund, potom si Tyler odkašlal – což i jemu samému znělo naprosto uměle a hloupě.

„Prosím, posad'te se, admirále.“

„Děkuji, admirále Tylere,“ odvětila Tarziniová a posadila se do křesla před jeho stolem, přičemž jej nepatrně odsunula. Jako by od něho chtěla být ještě dál. Možná to byl jenom reflex, ale...

Tyler potřásl hlavou a rozhodl se do toho skočit rovnou po hlavě. „Přiznám se, že vás jsem tu opravdu nečekal.“

„Opravdu? A koho jste tu čekal?“

Tyler se pozvolna nadechl. „Já nevím, jenom mě vaše přítomnost... překvapila. Myslel jsem, že k Intervenčnímu sboru se přidá spíš někdo...“

„Kdo? Někdo, kdo vás bude obdivovat za to, co jste udělal u Argonautu? Někdo, kdo vás poplácá po zádech a bude vám děkovat, že jste zničil naše lodě? Někdo, kdo vám poděkuje za to, jakým způsobem jste nás přinutil ke kapitulaci?“

„Já...“, začal Tyler, ale potom se zarazil. „Ztráty byly na obou stranách. I já jsem u Argonautu ztratil přátele. Ale byla to válka.“

„Vy jste ztratil přátele? *Přátele?*“ V Justině Tarziniové se cosi zlomilo a ta důkladně vystavěná hradba držící její pocity někde hluboko uvnitř na okamžik povolila. „Vy nemáte ani ponětí,“ zašeptala.

Opět nastalo ticho a Tyler přemýšlel co říct. Co by proboha v téhle situaci měl říct?

Ale nakonec se ozvala opět admirál Tarziniová.

„Přiznám se, že když jsem se dozvěděla, že jste se stal velitelem Intervenčního sboru, vážně jsem přemýšlela, že svou účast v celé expedici zruším. *Nechtěla* jsem s vámi přijít do styku a pořád nechci. Ale pak jsem si uvědomila, že na Tristan neletím kvůli sobě ani kvůli vám, ale kvůli tomu, co se tam děje. A kvůli tomu, že Kasimir musí být zastaven, než rozpoutá velkou válku. Na Nuovo Laziu mám děti, víte?“

„Já mám také děti,“ ujistil ji Tyler. „Vaše pocity vám neberu, ale faktem zůstává, že jste se rozhodla stát se důstojnicí pod mým velením a *budete* se mnou muset pracovat a spolupracovat. Takže...“

„Takže se musím chovat profesionálně. Admirále Tylere, já jsem také admirál a vím o poslušnosti velení. Nemám vás ráda a pochybuji, že se to změní. Ale znám svou povinnost a budu ji plnit. Ale společensky se s vámi stýkat nehodlám. Víím, že vy Astoňané jste hodně vysazení na všechny ty slavnostní večere a seznamovací večírky. Byla bych vám vděčná, kdybyste mě ze seznamu hostů vyškrtl, a to permanentně.“

„Rozumím. Ovšem upozorňuji vás, že dnes večer je první porada velení Intervenčního sboru a vaši přítomnost očekávám.“

„Samozřejmě přijdu, to je pracovní schůzka. Jak jsem řekla, hodlám plnit své povinnosti, ale nic víc. Jasně?“

Tyler přikývl. „Jasně. A teď, když jsme si to vyjasnili, bychom mohli přejít k věci.“

„Samozřejmě,“ odvětila Justina a vytáhla PDA datapad. Vlídnot do jejího hlasu sice nevstoupila, ale profesionalita na nějakou dobu opět zatlačila zášť hlouběji do její mysli.

„Čím tedy disponuje operační skupina pod vaším velením?“

„Do flotily Intervenčního sboru Ballingtonské loďstvo poskytlo lehký křižník *Aegir*, jenž slouží jako má vlnková loď. Dále lehký křižník *Thor*, fregata *F-046*...“

„Tak jak dopadlo setkání s admirálem Tylerem?“ zeptal se kapitán Zack Elton, když seděl na pohovce v kajutě admirála Justiny Tarziniové na palubě její vlnkové lodi.

„Ani se neptejte, Zacku!“ zvolala Justina a natáhla se po šálku s čajem, který byl na malém kávovém stolku mezi nimi. „Tyler je přesně takový, jak si ho pamatuji. On ani nedal nad Argonautem najevo lítost! Arogantní kariérní důstojník!“

Zack Elton pozvolna usrkl ze svého vlastního šálku a pozorně se na Justinu zadíval. Sloužil jako kapitán lehkého křižníku *Aegir* a zároveň jako její náčelník štábu – ballingtonská operační skupina byla tak směšně malá, že ani nestálo za to, aby jí velel kontradmirál, natož aby onen kontradmirál měl celý štáb. S admirálem Tarziniovou nikdy předtím nesloužil, ale během dlouhé cesty z Ballingtonu na Sinaj ji poznal docela dobře. Dost dobře na to, aby věděl, že je v jistých věcech velice odměřená, ale zároveň existovala témata, na která byla velice háklivá. Admirál Sean Tyler byl jedno z takových témat. Ta žena ho bytostně nenáviděla.

Elton to do určité míry chápal. Stáli proti sobě v bitvě o Argonaut. V bitvě, kterou Tyler vyhrál a ve které Justina Tarziniová přišla o loď. Ale na druhou stranu, zášť a chlad téhle ženy mu přišly trochu podivné, ale nedokázal to plně vyhodnotit.

„Nikdy jsem admirála Tylera nepotkal,“ řekl nakonec a snažil se být co nejvíc diplomatický. „Ale jsme s nimi v Obranné alianci – což je podle mě dobře – a Tyler je náš nadřízený.“

„To vy nemůžete pochopit, Zacku,“ namítla Tarziniová. Nijak mu neodsekla, řekla to pouze s jakousi chladnou rozhodností. „Neznáte Astoňany. Nebyl jste u Argonautu. Nemůžete... nemůžete to pochopit.“

Elton se zamračil. „Madam, možná jsem nebyl u Argonautu a nechci vás

poučovat, ale téměř dva roky jsem sloužil jako přidělenec na astonské stanici *Ithaka* – ještě před Argonautem – a seznámil jsem se tam se spoustou astonských důstojníků. Nemůžeme je všechny házet do jednoho pytle. Byli to profesionálové.“

„Zacku, já vás chápu, ale Tylera jste nepotkal. Nepochopíte mě, tak se o to... ani nesnažte.“

Zack Elton vzdychl. „Jistě, omlouvám se, madam.“

„Budeme vykonávat své povinnosti. A k admirálu Tylerovi budu přistupovat jako k nadřízenému důstojníkovi. Ale nikdo ode mě nemůže čekat, že ho budu milovat.“

„Samozřejmě že ne,“ ujistil ji Elton a trochu si oddychl, ale onen podivný pocit v něm přetrvával. Věděl, že Justina Tarziniová – tehdy ještě kapitán – velela u Argonautu bitevnímu křižníku *Mars* a že o tu loď přišla. A s ní nepochybně ztratila i spoustu přátel. Něco takového zapůsobí na každého a bylo jen přirozené, že bude chovat zášť k tomu, kdo tuto zkázu způsobil – i kdyby jen nepřímo.

Jenže Argonaut se stal před šesti lety. Elton také během kariéry přišel o spoustu přátel, víc, než se odvažoval počítat, a také se mu o tom dobře nemluvílo, ale...

Za jejím chováním vězí ještě něco jiného...

„Promiňte, Zacku,“ řekla nakonec. „Nechtěla jsem vás vyděsit... jenom... Argonaut je pro mě ošklivá vzpomínka. O někoho jsem tam přišla, o někoho blízkého... nechci o tom mluvit. Ale mějte, prosím, na paměti, že jsem si vědoma své povinnosti důstojníka loďstva, že naším úkolem je chránit Ballingtonské společenství proti všem nepřátelům. Proto jsem se přihlásila do Intervenčního sboru a ke kampani na Tristan.“

„To je mi jasné, madam. Z toho důvodu jsem se samozřejmě přihlásil i já. Ehm... omlouvám se, jestli jsem zněl...“

„To je v pořádku, Zacku, nemluvte už o tom.“

„Děkuji, madam.“

„Mimochodem, v devatenáct nula nula je na Tylerově vlajkové lodi schůze nejvyšších důstojníků Intervenčního sboru. Asi by bylo dobré, kdybyste šel se mnou i vy, Zacku.“

„Zajisté, madam.“

Sean Tyler seděl ve své kanceláři o samotě. Společnost mu dělaly pouze jeho myšlenky.

A sklenička iskorské whisky.

Tarziniová. Poslední, koho by čekal, že bude velet ballingtonské operační skupině, byla Justina Tarziniová.

Vzpomněl si na jedno staré a často parafrázované klišé. *Ze všech intervenčních sborů všech vesmírných aliancí musí ona přijít zrovna do toho mého!*

Ale proč sem proboha šla? Věděl, že to je inteligentní žena, která si nejspíš stejně jako on uvědomovala hrozbu Kasimiru a význam, jaký může pro nadcházející události mít tristanská občanská válka. Ale potom, co ji viděl u Argonautu, by nepředpokládal, že bude chtít mít cokoli do činění s Astoňanem. Upřímně čekal, že se odebere někam do ústraní, protože vypadala *tak* zničeně.

Ovšem, Tyler ji neznal natolik dobře, aby mohl odhadovat, co udělá.

Její vztah k Tylerovi podle všeho za ta léta příliš nevychladl. Nebylo se čemu divit, Tyler k ní koneckonců taky neměl žádný vřelý vztah... Rozhodně ne potom, co bylo zasaženo jeho operační centrum na *Indomitable* a výbuch zmrzačil Jona Motha, zabil Liv Norumovou a spoustu dalších, ale přesto...

Přesto si dokázal připustit, že to byla válka – nebo alespoň bojové střetnutí. A ač svého tehdejšího protivníka neměl v lásce a těžko kdy bude mít, rozhodně k němu necítil nenávisť.

Že by Tarziniovou připravil v té bitvě o víc? Vzpomněl si na svou dceru Amandu a jak se o ni během bitvy bál a jak si na okamžik myslel, že zahynula. Že by se Tarziniové stalo něco podobného a... *proboha!*

Ale tím spíš by vyvstávala otázka, proč se připojila k Intervenčnímu sboru? Zvlášť když věděla, že mu Tyler bude velet. Byla to profesionálka, jistě, ale Tyler sám si nebyl jistý, jestli by dokázal sloužit s někým, jehož jednotky by zabily Amandu.

Nejspíš bych ho spíš na místě zabil.

Ozval se bzuchák a Tyler zapudil nepřijemné myšlenky.

„Dále!“

Dovnitř vešel kapitán Sun Lin-shin a Tyler se usmál.

„Lin-shine, vítejte.“

„Admirále, přišel jsem vám sdělit, že admirál Tarziniová a její náčelník štábu – a zároveň kapitán *Aegiru* – právě dorazili a kapitán Kukov je uvedl do brífinkové místnosti. Generál Akiš a plukovník Galová by měli dorazit do deseti minut.“

Tyler přikývl. „To je akorát čas dát si ještě jednu skleničku. Chcete také, Lin-shine? Nebo jste spíš na saké?“

Sun se usmál. „Věřte nebo ne, saké nepatří mezi mé oblíbené nápoje, a to nejen proto, že moje rodina má víc čínské krve než té japonské. Dám si radši whisky.“

„Á, vidím, že služba v loďstvu vás alespoň trochu zcivilizovala,“ rýpnul si Tyler a oba muži se zasmáli.

Sun Lin-shin pocházel z planety Haruna, po Simeralu druhé nejvyspělejší planetě v Astonské unii. Původní kolonisté Haruny pocházeli z oblasti Země

zvané Východoasijská konfederace – která vznikla spojením Číny, Japonska, Koreje a několika dalších asijských států. A kolonisté velice přísně dbali na zachování svého kulturního dědictví – na rozdíl třeba od multikulturního Simeralu, který byl osídlen lidmi prakticky ze všech koutů Země a několika dceřiných kolonií.

Saké byl jeden z typických nápojů na Haruně. Nicméně Sun podle všeho dával přednost jiným druhům alkoholu.

To ovšem neznamenalo, že by nebyl Haruňan v jiných ohledech. Haruňané kupříkladu vnímali službu státu – v jakémkoliv podobě – jako jednu ze svých základních povinností a věřili, že jedinec musí vždy sloužit nějakému vyššímu celku. To byl také důvod, proč plných třicet procent příslušníků Astonských ozbrojených sil tvoří Haruňané – přesto, že unie má šest planet.

Tyler kapitánovi své vlajkové lodě nalil skleničku a v duchu potřásl hlavou. Sun Lin-shin byl zářným příkladem harunského smyslu pro povinnost. Sloužil pod Tylerem už u Argonautu, kde velel bitevnímu křižníku *Vindicator*. V následujících letech velel dalšímu takovému kolosu a ještě před pár měsíci byl v nejužším výběru pro povýšení do admirálské hodnosti.

A on se toho všeho vzdal, aby mohl v Intervenčním sboru velet *lehkému* křižníku, protože měl za to, že zde jsou jeho schopnosti potřebnější.

Za což byl Tyler vděčný. Lepšího vlajkového kapitána by hledal jen těžko.

„Vzpomínáte na Argonaut?“ nadhodil zničehonic.

Sun usrl whisky a přikývl. „Samozřejmě, admirále. Byla to tragická bitva. Byl jsem rád, že jsme zvítězili a že jsme soustavu získali pro sebe, ale... Ballingtoňany budeme potřebovat proti Kasimiru.“

„Přesně tak. Víte, že admirál Tarziniová tam byla také, vy jste ji tehdy vlastně nemohl vidět, že?“

Sunovi se rozšířily oči. „Ne, neviděl jsem ji... Ona tam byla?“

Tyler přikývl. „Velela *Marsu*... To byl bitevní křižník třídy *Jupiter* a vlajková loď celého jejich operačního svazu.“

Sun chvíli zíral do poloprázdné skleničky a potom se nadechl. „No, jak se říká, nepřítel mého nepřítele je můj přítel.“

Tyler otevřel pusku, ale pak ji zase zavřel. Jak to Sunovi vysvětlit? Jak by mu mohl sdělit své obavy?

„No, to je pravda. Ale stejně mám obavy, že...“

Ozval se bzučák interkomu a Tyler se natáhl po tlačítku na svém stole.

„Ano?“

„Tady Le Blanc,“ ozval se hlas jeho asistenta. „Poručík Rybalko se vám poroučí a vzkazuje, že generál Akiš a plukovník Galová právě dorazili.“

„Děkuji, Akime, ať je doprovodí do brífinkové místnosti. Za chvíli tam budeme.“ Vypnul interkom a podíval se na svého vlajkového kapitána.

„No, Lin-shine, náš rozhovor asi dokončíme později.“

Sun nechal Tylera projít do brífinkové místnosti jako prvního.

Všichni ostatní velitelé již byli rozesazeni u kulatého stolu. Tylerův pohled nejprve sklouzl k Tarziniové, která byla usazena dostatečně daleko od jeho místa. Když vešel, lehce kývla na pozdrav, ale jinak neprojevila žádnou touhu se s ním dát do řeči. Vedle ní seděl ballingtonský kapitán – podle jmenovky Zack Elton –, který se netvářil tak nedostupně jako jeho admirál, ale z loajality k ní nejspíš také nevstal, aby se s Tylerem seznámil.

Vedle Tylerova místa seděl kapitán Vincent Kukov, jeho náčelník štábu. Tyler si vzpomněl na své interview s tímto mužem, při kterém usoudil, že tento člověk evidentně patří do té kategorie dobrovolníků, kteří se k Intervenčnímu sboru přidali s cílem se zviditelnit a napomoci své kariéře. Nicméně Kukov byl poměrně kompetentní administrátor, a tak z něho Tyler udělal náčelníka štábu. Koneckonců tak velký výběr zase neměl.

Vedle Kukova seděl Rybalko a kousek od něho se usadila dvojice Sinajců. Dvojice, která se právě zvedla, aby se s Tylerem přivítala.

„Admirále Tylore,“ pozdravil ho generál Akiš a potřásl mu rukou. „Rád vás konečně poznávám osobně.“

„Nápodobně,“ odvětil Tyler. Akiš působil jako člověk, který se nemůže dočkat, až se konečně pustí do práce. „Tohle je kapitán Sun Lin-shin, velící důstojník *Warhawku*.“

Akiš si potřásl rukou i se Sunem a potom ukázal na ženu s insigniemi plukovníka, ovšem její uniforma se od Akišovy lišila a nášivka na jejím rameni naznačovala, že jde o plukovníka loďstva.

„Nevím, jestli znáte plukovníka Deborah Galovou, jež velí sinajským vesmírným jednotkám přiděleným k Intervenčnímu sboru.“

„Ještě jsem neměl to potěšení,“ přiznal se Tyler a podal Galové ruku. Tato žena nepůsobila tak nedočkavě jako Akiš. V její tváři byly čitelné spíše zdrženlivost a opatrnost. Nebo to tak alespoň Tylerovi na první pohled připadalo. A tyto vlastnosti nebyly u důstojníka loďstva nijak na škodu.

„Ráda vás konečně poznávám, admirále,“ usmála se. „Generál Savir mi o vás už něco málo vyprávěl.“

„Vy znáte Natana Savira?“ zeptal se Tyler lehce vyveden z míry a všiml si, že i Justina Tarziniová se na židli zavrtěla. Savira naposledy viděl jako plukovníka u Argonautu. Od té doby se proslavil operacemi proti Hunům, ale Tylerovi přesto připomínal především nepříjemné zážitky z Argonautu.

„Ano, znám,“ potvrdila Galová. „Byla jsem jeho první důstojnice, když velel *Herevu* v Hunském prostoru.“

Tyler přikývl. „Aha, o tom vím.“ Včas se zarazil, aby se nezmínil o nezdařeném pokusu Agentury pro mimozemské styky navázat – za pomoci Astoňanů

– přátelství s Huny. *Herev* je tehdy zachránil. „Je zvláštní, kolik veteránů právě z této operace je v Intervenčním sboru. Znáte Vivian Evansovou?“

„Ano, jistě, setkaly jsme se. A na Sinaji, v čele jedné z jednotek *commandos*, je další veterán této akce.“ Galová na okamžik zaváhala a její tvář potemněla. „No... každý má svůj důvod, proč se k Intervenčnímu sboru přidal.“

„To je pravda,“ připustil Tyler a opět si vzpomněl na svou konfrontaci s Justinou Tarziniovou. Potom se nadechl a přikývl. „Radši bychom se měli pustit do práce.“

Oba Sinajci se vrátili zpět na svá místa, zatímco Tyler se přesunul ke své židli vedle Kukova, ale neposadil se. Sun vklouzl na místo po Tylerově pravici.

„Takže jsme se konečně všichni sešli,“ začal Tyler. „Během následujících dnů se uvidíme asi ještě hodně často a budeme řešit jednotlivé maličkosti. Nebudu se tady pouštět do sáhodlouhých proslavů, takže řeknu jen několik faktů.“

Máme dohromady osm lehkých křižníků a osmnáct fregat, což není moc. Ballingtoňané nám poskytli dvě lodě třídy *Thor – Aegir* a *Thora* samotného, obě mají plný stav stíhaček *Gladiátor*.“ Kývl směrem k admirálu Tarziniové, která jeho pohled opětovala s naprosto prázdným výrazem. „Astonská unie Intervenčnímu sboru poskytla lehké křižníky *Warhawk*, *Inflexible*, *Steadfast*, *Venture*, *Hornet* a *Resolute*. Ani jeden z nich není nejnovější, a *Hornet* a *Resolute* jsou navíc z prastaré třídy *Firebrand*. Detaily máte na svých data-patech, já vám to jenom chtěl zdůraznit, abyste věděli, že neoperujeme zrovna s výkvětem technologie.“

„Rozhodně ne s výkvětem astonské technologie,“ zamumlal kapitán Elton s úsměvem.

„Nechte si to!“ ozval se Kukov.

Tyler se rozhodl na tu poznámku nereagovat. Stejně jako nereagovala admirál Tarziniová.

„Organizační strukturu prozatím nechám v rámci jednotlivých států – za ballingtonské lodě tedy zodpovídá admirál Tarziniová, za sinajské plukovník Galová a já si vezmu osobně na starost lodě astonské. Nicméně jednotlivá plavidla budeme dělit do skupin podle konkrétní situace a potřebných úkolů.“

Může se zdát, že proti jedinému lehkému křižníku, kterým disponují tristanští povstalci máme výhodu, ale pravdou je, že nevíme, proti čemu budeme stát. Je známo, že maršál Frost má kontakty na několik pirátských skupin v Kolonizovaném prostoru a ti mu mohou poskytnout další lodě. A navíc... pokud by situace začala vypadat pro Frosta nepříznivě, může se kasimírský císař rozhodnout pro otevřenější podporu a vyslat na Tristan svoje válečné lodě.“

„Myslíte, že je to pravděpodobné?“ zeptal se Kukov.

„Je to *možné*. A já nechci žádnou přehnanou sebedůvěru. Dejte to, prosím, svým lidem dostatečně najevo.“

Druhá věc, podle posledních zpráv se situace na Tristanu zhoršuje. Frostovi lidé stále získávají navrch, a dokud mají v rukou největší průmyslová centra planety, bude čas hrát pro ně. Tudíž myslím, že naši hlavní otázkou by mělo být, jak rychle bude Intervenční sbor schopen vyrazit. A to se týká hlavně našich pozemních sil. Generále Akiši?“

Akiš se zatvářil rozpačitě. „Obávám se, že hlavní síla ještě není zdaleka připravená. Snažíme se integrovat dohromady vojska čtyř států a je problém je secvičit. Zvlášť když přicházeli postupně a hodně vojáků – hlavně z Tarnóvu – jsou nadšení dobrovolníci, kteří ale nemají moc velké zkušenosti.“ Zvedl ruce a pousmál se. „Já vím, zní to jako výmluva, ale opravdu je třeba ještě několik týdnů – ideálně měsíců – na secvičení.“

„A nebylo by lepší tam vlítnout okamžitě i s hůře secvičenými jednotkami?“ nadhodil kapitán Kukov.

„Za daných okolností myslím, že je lepší počkat. A mám za to, že nesevičené jednotky by způsobily více ztrát na životech, než k jakým dojde, pokud počkáme. A měsíc nebo měsíc a půl je ze strategického hlediska poměrně krátká doba.“ Akiš se opět pousmál. „Navíc je jednotka commandos CS jedna plukovníka Sarina již připravená a Sarin sám se chová jako lev v kleci. Chce už být na Tristanu. A bude opravdu lepší, když ho vyšleme co nejdříve. Až zahájíme hlavní invazi, bude se nám hodit, když budou na povrchu jednotky commandos. Nemluvě o tom, že veškeré naše zpravodajské informace z povrchu planety jsou přinejmenším nespolehlivé. Máme sice omezené spojení s lojalistickou vládou, ale ta nám bohužel není schopna poskytnout objektivní informace o situaci přímo na frontě.“

„Rozumím,“ přitakal Tyler. „A souhlasím. Tohle by měl být náš první krok. Dostat jednotku plukovníka Sarina na Tristan.“

„Jak velká je ta jednotka?“ zeptala se admirál Tarziniová.

„CS jedna má přibližně čtyři sta lidí,“ odvětil Akiš. „Celou jednotku lze umístit na jeden z našich transportérů třídy *Haifa*. Ten je doprovodí až na okraj soustavy, odkud se vojáci pro zbytek cesty přesunou na naše nadsvětelné raketoplány.“ Otočil se na Galovou. „S plukovníkem jsme to už do určité míry probírali.“

„Jak dlouhá cesta to pro transportér bude?“ zeptala se Justina Tarziniová.

„Od Sinaje osm až devět dní,“ odvětila Galová. „Minimálně se třemi zastávkami.“

„Jak velký budete vyžadovat doprovod?“ zeptal se Tyler.

Galová na okamžik zaváhala a potom potřásla hlavou. „Myslím, že na krytí jednoho transportéru by klidně postačily naše čtyři sinajské fregaty.“

Tyler zavrtěl hlavou. „Čtyři je akorát, ale tohle je ideální příležitost pro se-

cvičení našich jednotek – čím dřív s tím začneme, tím lépe. Vyberte dvě sinajské fregaty, já k nim přidělím dvě astonské.“

Galová chvíli mlčela a potom pozvolna přikývla. „Ano, máte pravdu, admirále.“

„Budete vyžadovat i nějaké ballingtonské lodě?“ zeptal se kapitán Elton a Tyler zavrtěl hlavou.

„Ne, nechtěl bych to překombinovat. Ale zbytek flotily zde bude zatím cvičit, takže určitě se nebudete nudit, kapitábne.“

Elton přikývl. Admirál Tarziniová na sobě nedala znát vůbec žádnou emoci.

Tyler nad tím v duchu mávl rukou, „Takže tohle by bylo vyřešeno. Půjdemě dál. Co se týká našeho stavu zásob, to hodlám řešit se sinajským generálním štábem. Obzvláště mi jde o...“

Kapitán Belaris Sandhí si dopínal poslední knoflíky na blůze, když dobíhal ke kanceláři maršála Frosta. Netušil, proč ho Frost zavolal, ale evidentně to muselo být důležité.

Jinak by ho nezburcoval v půl třetí ráno!

Den na Tristanu měl sice pouze dvacet a půl hodiny, ale i přesto byla tato doba určená ke spánku!

Když vstoupil do kanceláře, spatřil uvnitř kromě Frosta i majora MacNamarovou a své dva kasimírské „kolegy“ – Grilla a Duncana.

„Á, kapitáne Sandhí, vítejte!“

„Co se stalo?“ zeptal se Sandhí bez obalu.

„Obávám se, že pan Grillo pro nás má znepokojivé zprávy,“ řekl Frost a kývl na agenta Direktorátu.

Andreas Grillo se nadechl. „Intervenční sbor se shromáždil na Sinaji. Podle informací našeho člověka se chystají v nejbližších dnech vyslat na Tristan speciální záškodnickou jednotku!“

„Víte to jistě?“ zeptal se Sandhí.

„Náš agent je v nejvyšších kruzích velení Intervenčního sboru, takže ano, víme to jistě.“

„A jak velká je ona jednotka?“ zeptala se MacNamarová.

„Asi o velikosti praporu,“ Grillo zvedl PDA datapad, jenž držel v ruce. „Náš člověk nám poslal i jejich letový plán.“

„A kdo je ten agent?“ zeptala se MacNamarová přímo.

„To nemohu prozradit – však víte, jak to chodí. Ani mně ústředí Direktorátu neříká všechno.“

„Důležité ale je, co s touhle informací budeme dělat!“ vmísil se do toho Duncan. „Bude ještě několik týdnů trvat, než sem dorazí všechny materiály pro projekt Labrador. A jedním ze základních pilířů úspěchu je utajení. Nemůžeme riskovat, že na to nepřátelské jednotky přijdou příliš brzy.“

MacNamarová se podívala na Duncana a zamračila se. Ten muž a jeho metody se jí evidentně příliš nezamlouvaly. Ale to Sandhímu také ne.

„Mohli by to odhalit?“ zeptal se Frost.

„Ono se to nezdá, ale Intervenční sbor má mnohem lepší vybavení než armády na Tristanu,“ upozornil ho Sandhí. „Nemluvě o tom, že i místní si mohou všimnout velkého počtu nákladních lodí přilétajících na Severní kontinent. A lidé z Intervenčního sboru by si ty informace mohli dát do souvislosti.“ Pokrčil rameny. „A to ani nemluví o tom, že pouhá jejich přítomnost by mohla vyvolat novou ofenzívu ze strany loajalistů a možná i celkové povstání loajalisticky smýšlejícího obyvatelstva na Severním kontinentu.“

„Takových tu už moc nemáme,“ upozornil je Frost tiše. „A ve výhodě jsme my!“

„To ano, ale celkové povstání nebo útok by naše plány mohly přinejmenším zdržet,“ upozornil ho Grillo. „A kdyby se jim podařilo získat některé z transportérů určených pro doktora Duncana...“

„Chápu, co tedy navrhuje?“

Grillo se podíval na Sandhího a potom zpět na Frosta. „Kontaktujte své spojence, hlavně barona Gádose. Nemáme moc času, ať vyšle všechny lodě, co má k dispozici, na setkání s našimi jednotkami.“

Otočil se na Sandhího, ale ten již pochopil, kam Grillo míří a přikyvoval.

„Zároveň vyšleme *Beowulfa*. Setká se s piráty... ehm... milicemi barona Gádose a společně napadnou nepřátelský konvoj mířící sem.“

„Víme, jak silný má doprovod?“ zeptal se Sandhí.

Grillo se usmál a podal mu datapad. „Víme *všechno*, kapitáne.“

Sandhí se nadechl a začal si číst v informacích na datapadu. „Dobrá tedy. Kontaktujte Gádose. A informujte admirála Maalfa, že se k němu připojím na palubě *Beowulfa*.“